

PARK

PARK

2018 – 2020

inhoud

CYCLE

Bram Braam
Anneke Eussen

NABEELD

Ronny Delrue
Florette Dijkstra
Arpaïs Du Bois
Heringa/Van Kalsbeek
Lennart Lahuis
Wiesje Peels & Steffen Maas
Lieven Segers
Renée van Trier
Koen Vermeule

ZOMERGASTEN 2020

ONT-MOETEN

Hans Klein Hofmeijer

BENEFIT FOR BRABANT

138 Brabantse kunstenaars

BLOKBUSTER

Tom Claassen
Roland Sohier

SETTING/UNSETTING/RESETTING

Jonas Wijtenburg

UNTER NACHBARN

Ronald de Bloeme
Olaf Holzapfel

FOUNTAIN OF YOUTH

Thomas Swinkels

PERFORMANCE ART WEEKEND

Bram van Helden
Nick Steur
Ieke Trinks
Wild Vlees

ÜBER MENSCH

Stefan Cammeraat
Bart Hess
Jenny Holzer
Mark Manders
Johan Tahon
Guus Voermans
Stan Wannet
Jenny Ymker

SUMMER RESIDENCY 2019

Jonathan van Doornum

LET'S STICK TOGETHER

Ien Lucas
Jochem Rotteveel

VAN HIERUIT

Jasper van Aarle
Pim Kersten
Stijn Kriele
Tyrell Kuipers
Chantal Rens
Paul van Rijswijk
Tineke Schuurmans
Marina Višić
Niko de Wit

CROSSING

Toine Horvers

SHAKE, RATTLE, ROLL!

Ide André
Koen Delaere

FIELDS OF JOY

Piet Dieleman
Jan van der Ploeg
Beat Zoderer

PARK ACTIVITEITEN

Harry van Boxtel
JACE van de Ven
Charles Vergeer
Roland Sohier
Uli Kürner
Gerdien Wolthaus Paauw
Jacq Palinckx
Vloeistof
Jonas Wijtenburg
Lex van Lith
Nils Davidse
Claire Adams
Thomas Swinkels
Rebecca Nelemans
Artefakt
Andrew Cartwright
Michiel Bakker
Joris van Laak
Gijs van Schijndel
Max van der Heijden
Jenny Ymker
Stan Wannet
Alex de Vries
Tom Sanderman
Ien Lucas
Jochem Rotteveel
Ron Dirven
Deining
Kwartair
Tyrell Kuipers
Tineke Schuurmans
Marina Višić
Liza Voetman
Leonard Bedaux
Familie Bungalowtent
Ide André
Koen Delaere
Tammo Heikens
Laura Jonkers
Marloes van Boxtel
Kasper Van Moll
Jelle Slof
Marcelle Hendrickx
Hanneke Doevendans
Gert Gering
Jacqueline Hamelink
Jan van der Ploeg

PARK SHOP

Anneke Eussen
Bram Braam
Heringa/Van Kalsbeek
Hans Klein Hofmeijer
Roland Sohier
Tom Claassen
Jonas Wijtenburg
Ronald de Bloeme
Olaf Holzapfel
Thomas Swinkels
Ien Lucas
Jochem Rotteveel
Koen Delaere
Ide André

het jaar C

Rob Moonen

april 2021

Okergele mist stijgt op uit het Saharazand en wordt door de harde wind over de baai van El Golfo geblazen. De zon verkleint tot een speldenprik en de lucht kleurt onheilspellend bruin. Ik sta aan de westkust van het Spaanse eiland Lanzarote, het is 27 februari 2020. Terwijl ik het prachtige schouwspel probeer te fotograferen, krijg ik een appje van het thuisfront met de vraag of we veilig zijn. Mijn kinderen doelen op het feit dat op het nabijgelegen Tenerife duizend toeristen in quarantaine moeten, onder wie dertien Nederlanders. De oorzaak: een Covid-19 infectie.

Van Covid-angst is ook nadat het Saharazand is neerge-daald op Lanzarote geen sprake. We ontvangen berichten van vrienden met de vraag of we nog kunnen terugkeren van de Canarische Eilanden. De zorgen nemen toe. Onze vlucht naar Düsseldorf op 28 februari verloopt gelukkig zonder enige beperking. Geen mondmaskers, geen anderhalve meter afstand, geen desinfecterende gel en ook geen coronatest.

Terug in Tilburg zien we dat onze stad door carnaval het epicentrum van de Nederlandse Covid-19-uitbraak is geworden. In het centrum zelf merk je nog nauwelijks iets, het openbare leven gaat door. Wel doen de eerste meldingen van gehamsterd toilet papier de ronde, een indicatie dat de onrust groeit.

Tijdens de persconferentie op 9 maart verrijkt Mark Rutte onze taal met 'intelligente lockdown', 'social distancing' en met 'het nieuwe normaal'. De ernst van dit alles begint langzaam in te dalen.

Drie dagen later, op 12 maart, maakt Rutte bekend dat alle publieksevenementen worden afgelast.

De komst van Covid vindt plaats in een tijdsgewricht waarin meningen en gevoelens zwaarder lijken te wegen dan kennis en feiten. Een tijd waarin het eigen gelijk desnoods met fake-news en geweld moet worden afgedwongen. Frustraties en onderbuikgevoelens kleuren het 'debat'. Het belooft dus een woelig jaar te worden.

Bij PARK begint het jaar 2019 voorspoedig. We presenteren een afwisselend programma met zowel lokale als (inter)nationale kunstenaars. Duo-presentaties, solo- en groepstentoonstellingen wisselen elkaar in een speels ritme af. Ook het in 2017 geïntroduceerde Artist in Residence-programma wordt dit jaar succesvol ingevuld door kunstenaar Jonathan van Doornum.

In samenwerking met theater De Nieuwe Vorst organiseren we een goed ontvangen performanceweekend op vier verschillende locaties in het aanstaande Museumkwartier. De samenwerking met het Academic Forum van Tilburg University leidt tot de tentoonstelling Über Mensch en een drukbezocht symposium rondom de opvattingen van filosoof Friedrich Nietzsche.

Ook de in 2017 ingezette professionalisering van de organisatie wordt doorgezet, dankzij steun van de stad en de provincie. PARK maakt zich al vanaf het begin in 2013 sterk voor een eerlijke beloning van kunstenaars. Het verheugt ons dan ook dat de Code Fair Practice in de hele cultuursector wordt geïntroduceerd. Het is een begin. Gelijkwaardige en eerlijke honorering van kunstenaars is echter nog steeds geen vanzelfsprekendheid.

De voorbode van de nieuwe kunstplanperiode 2021-2024 startte in 2019 met inventariserende gesprekken in de hele provincie. Kunstenaars en instellingen konden in meerdere sessies input leveren voor de nieuwe Subsidieregeling Hedendaagse Cultuur Noord-Brabant die aanvang 2020 opengesteld zou gaan worden. De kernwoorden: vereenvoudiging en harmonisatie. Bij de verschillende sessies openbaarde zich al gauw de kloof tussen de praktijk van de kunst- en cultuursector en de ideeën van de ambtenaren.

De regeling die er uiteindelijk komt is minder eenvoudig dan gehoopt en zorgt voor veel onrust. PARK krijgt een mooi rapport, maar valt, helaas, onder de zaaglijn. Geen structurele provinciale steun voor PARK in de komende vier jaar.

In de kunst- en cultuursector is er niet alleen minder geld beschikbaar, het subsidieklimaat verandert ook drastisch van karakter. De positieve bewijslast heeft zijn intrede gedaan, wat leidt tot veel bureaucratie. Sinds Halbe Zijlstra en kabinet Rutte I geniet kunst een lage maatschappelijke status. Van de kunstenaar wordt verwacht dat hij of zij als 'maker' een hybride praktijk ontwikkelt en cultureel ondernemer 'wordt'. Aan de toekenning van

the year C

Rob Moonen

April 2021

A yellow ochre haze rises up from the Sahara sand and is blown across the bay of El Golfo by a strong wind. The sun is reduced to a pin prick and the sky takes on an ominous brown colour. I am standing at the west coast of the Spanish island Lanzarote, it is February 27, 2020. While I'm trying to photograph the magnificent scene, I get a text from the home front asking if we're safe. My children refer to the fact that a thousand tourists have been quarantined on neighbouring Tenerife, including thirteen Dutch travellers. The cause: a COVID-19 infection.

Even after the Sahara sand has settled on Lanzarote, there is no sign of COVID fear. Friends are sending us messages wondering if we can still return from the Canaries. So, there are growing misgivings. Fortunately, our flight to Düsseldorf on February 28 proceeds without any restrictions. No mouth masks, no 1.5-meters distancing, no disinfectant gel and no coronavirus test either.

Back in Tilburg we learn that the carnival turned our town into the epicentre of the Dutch COVID-19 outbreak. In the city centre itself you hardly notice any changes, public life goes on. Still, the first reports of people hoarding toilet paper are doing the rounds, an indication of increasing concerns.

During the press conference of March 9, prime minister Mark Rutte enriches our language with 'intelligent lockdown', with 'social distancing' and with 'the new normal'. Slowly, the seriousness of it all starts to sink in.

Three days later, on March 12, Rutte announces that all public events will be cancelled.

COVID appears in an era when opinions and feelings seem to outweigh knowledge and facts. An era when being in the right must be enforced with fake news and violence if need be. Frustrations and gut feelings determine the 'debate'. This is promising to be a tumultuous year.

At PARK, the year 2019 is off to a good start. We present a diverse programme with both local and (inter)national artists. Duo-presentations, solo and group exhibitions alternate in a nice rhythm. The Artist in Residence programme, introduced in 2017, will also be carried out successfully, this year by artist Jonathan van Doornum.

In a collaboration with theatre De Nieuwe Vorst we organise a well-received performance weekend at four different locations in the nascent Museum Quarter. Another collaboration, with the Academic Forum of Tilburg University, results in the exhibition Über Mensch and a well-attended symposium centring on the thoughts of philosopher Friedrich Nietzsche.

The professionalisation of the organisation, started in 2017, also continues, with the support of the municipality and the province. From the very start in 2013, PARK has championed a fair remuneration for artists, so naturally we are very pleased with the introduction of the Code Fair Practice for the entire cultural sector. It is a start; equal and honest payment for artists is still not self-evident.

An indication of the new 'planning period for the arts' 2021-2024 started in 2019, with stock-taking discussions throughout the province. In multiple sessions, artists and institutions could provide their input for the new Subsidy Regulation Contemporary Culture North-Brabant that would come into effect at the start of 2020. The key words: simplification and harmonisation. In the various sessions a gap soon became apparent between the practice of the art and cultural sector on the one hand, and the ideas of the officials on the other.

It eventually resulted in a regulation that is less straight-forward than people had hoped for, and causes much unrest. PARK receives a positive evaluation but, unfortunately, ends up below the dividing line. No structural provincial support for PARK in the next four years.

Not only is there less funding available for the arts and cultural sector, the character of subsidy arrangements has also changed drastically. A 'positive burden of

subsidies worden maatschappelijke thema's gekoppeld – de kunstenaar als instrument van de overheid. Dé kracht van kunst, in onafhankelijkheid vrijheid blijven bevechten en sublimeren, verdwijnt volledig naar de achtergrond.

Terug naar PARK. Begin 2020 realiseren we een project met Tom Claassen en Roland Sohier, 'Blokbuster'. Vlak na de opening moet PARK vanwege de coronamaatregelen dicht. De zevenmeterhoge reuzen die Claassen voor PARK maakt, krijgen na afloop gelukkig een tweede leven in de tuin van het geboortehuis van Vincent van Gogh in Zundert.

Medio 2020 wordt een nieuwe coalitie gesmeed in Brabant. CDA en VVD besluiten met FVD in zee te gaan. Ook Lokaal Brabant mag meeregeren. Wil van Pinxteren wordt 'onze' nieuwe gedeputeerde. De gevolgen zijn desastreus. Het coalitieakkoord kent geen cultuurparagraaf meer; kunst en cultuur worden door de centrumrechtse coalitie gedegradeerd tot 'vrije tijd'. Over vier jaar moet de provinciale subsidie voor cultuur in zijn totaliteit afgebouwd worden. Als eerste stappen worden provinciale bijdragen aan de Makersfondsen voor kunstenaars stopgezet en het budget van de door de provincie zelf geroemde impulsgeldregeling meer dan gehalveerd.

Bij PARK maken we ons zorgen over deze nieuwe koers. De impact van het wegvallen van provinciale steun is verdoofd door langdurige lockdowns en zeer beperkte openingstijden. Ook de landelijke overheid lijkt weinig oog te hebben voor de teloorgang van de cultuursector. Er worden steunmaatregelen aangekondigd, maar voordat deze hulp is doorgedrongen tot de 'werkvloer', zijn veel kunstenaars al tussen de wal en het schip beland.

Wij missen ons publiek en uit de vele reacties blijkt dat dit wederzijds is. In de zomer volgt een kleine opleving, door de versoepeling van de coronamaatregelen. We organiseren met grote spoed een benefiettentoonstelling voor Brabantse kunstenaars. In totaal stellen we 138 kunstenaars tentoon, van ieder twee werken. 'Benefit for Brabant' wordt een groot succes: dagelijks bezoeken meer dan 130 bezoekers, coronaproof, de tentoonstelling. In totaal verkopen we veertig procent van de getoonde werken. De opbrengst gaat volledig naar de kunstenaars.

Dat corona ook noodgedwongen inventief maakt, manifesteert zich in de hele sector: online presentaties, zoom theaterperformances, kunstvlogs, drive-in tentoonstellingen, corona kunstenaarsboeken en sinds kort privé-bezichtigingen met een tijdslot. Bij PARK ontwikkelen we in het najaar van 2020 een nieuw programmaonderdeel, dat tijdens en na de lockdown vorm kan krijgen: 'Komma'. Brabantse 'makers' uit alle kunstdisciplines krijgen de mogelijkheid om te reageren op tentoonstel-

lingen van PARK of op individuele werken. We verbreden hiermee het artistieke perspectief en stimuleren een interdisciplinaire dialoog, een kruisbestuiving. We doen dit in samenspraak met lokale en provinciale partners en hopen zo niet alleen meer kunstenaars te faciliteren, maar ook een positieve bijdrage te leveren aan de reparatie van de afbrokkelende Brabantse culturele infrastructuur.

Inmiddels hebben de eerste commentaren plaatsgevonden. Het enthousiasme, de inzet en de dialoog van de betrokkenen stemmen ons zeer hoopvol. We zien dit als opmaat naar een toekomst die voorbij 'het nieuwe normaal' ligt, een toekomst met een hernieuwde openstelling, hernieuwde ontmoetingen en hernieuwde verdraagzaamheid, waardering en aandacht voor elkaar en voor de kunsten.

proof' has been introduced, leading to much bureaucracy. Ever since the days of Halbe Zijlstra and the first Rutte cabinet, art has enjoyed little societal esteem. The artist is supposed to develop a hybrid practice as a 'maker' who 'becomes' a cultural entrepreneur. The allocation of subsidies has been linked to societal themes – the artist as instrument of government. Art's true strength, the independent fight for freedom and its sublimation, dissolves into the background.

Back to PARK. Early 2020, we realised a project with Tom Claassen and Roland Sohier, 'Blokbuster'. Shortly after the opening, PARK had to close down because of coronavirus measures. After the exhibition, the seven-meter-high giants that Claassen made for PARK fortunately get a new lease on life in the garden of Vincent van Gogh's birthplace in Zundert.

Mid-2020 witnesses the birth of a new political alliance in Brabant. The Christian-democratic CDA and the liberals of the VVD decide to hedge their eggs with right-wing Forum voor Democratie. Local party Lokaal Brabant also gets a seat at the table. Wil van Pinxteren becomes 'our' new delegate. The results are disastrous. The coalition agreement no longer includes a cultural clause; the centre-right coalition has relegated art and culture to 'leisure'. In four years time, provincial subsidies for culture should be abolished completely. The first steps towards this goal include halting the provincial contributions to the Maker Funds for artists, and cutting the budget of the impulse funding arrangement, much-praised by the province itself, by more than half.

At PARK, we are worried about this new course. The impact of losing provincial support is numbed by protracted lockdowns and severely limited opening hours. The national government also seems to have little attention for the demise of the cultural sector. Support measures are announced but before this help reaches the 'work floor', many artists have already been caught between two stools.

We miss our audience, and judging from the many reactions, this feeling is mutual. The summer brings a short revival following the relaxation of coronavirus measures. We hurry to organise a benefit exhibition for artists in Brabant. We show a total of 138 artists, with two works each. 'Benefit for Brabant' becomes a huge success: every day, over 130 visitors enjoy the exhibition, coronavirus-proof. All in all, we sell forty percent of the works on display. The entire revenues are for the artists.

The coronavirus forces people to be inventive, something that becomes apparent throughout the sector: online presentations, zoom theatre performances, art vlogs, drive-in exhibitions, coronavirus artist's books and, recently, time-slotted private viewings. In the autumn

of 2020 we develop an new programme feature at PARK, 'Komma' which can evolve during and after the lockdown: maker comments. 'Makers' from Brabant of all disciplines are given the opportunity to respond to exhibitions at PARK or to individual works. This way we are widening the artistic perspective and stimulate an interdisciplinary dialogue, a cross-pollination. We are doing this in concertation with local and provincial partners, in the hope that it not only allows us to facilitate more artists, but also to contribute positively towards repairing the crumbling cultural infrastructure of Brabant.

By now, the first commentaries have taken place. The enthusiasm, the dedication and the dialogue of the voices involved are very encouraging. We see this as an overture to a future beyond 'the new normal', a future with a renewed opening, renewed encounters and renewed tolerance, appreciation and attention for each other and for the arts.

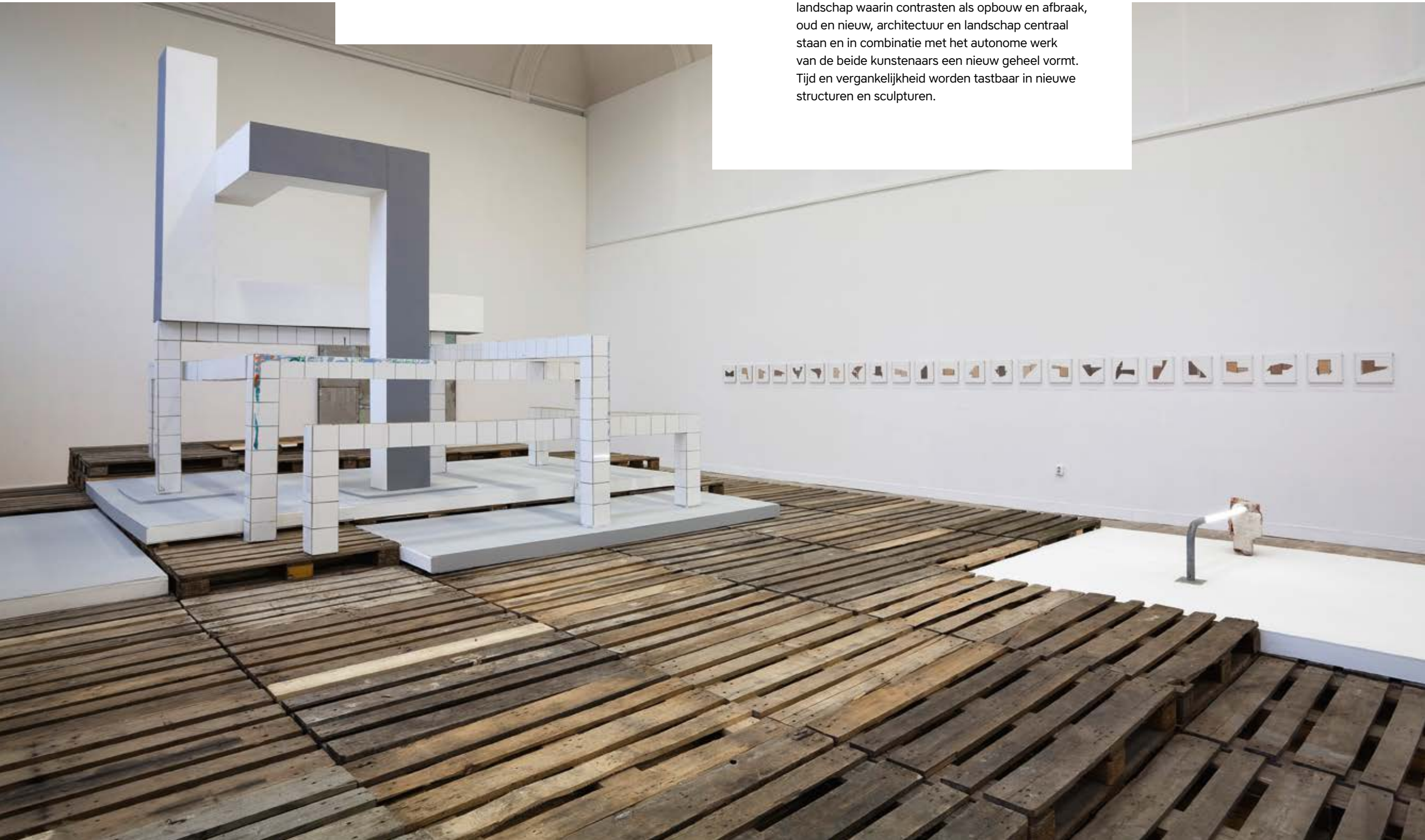
CYCLE

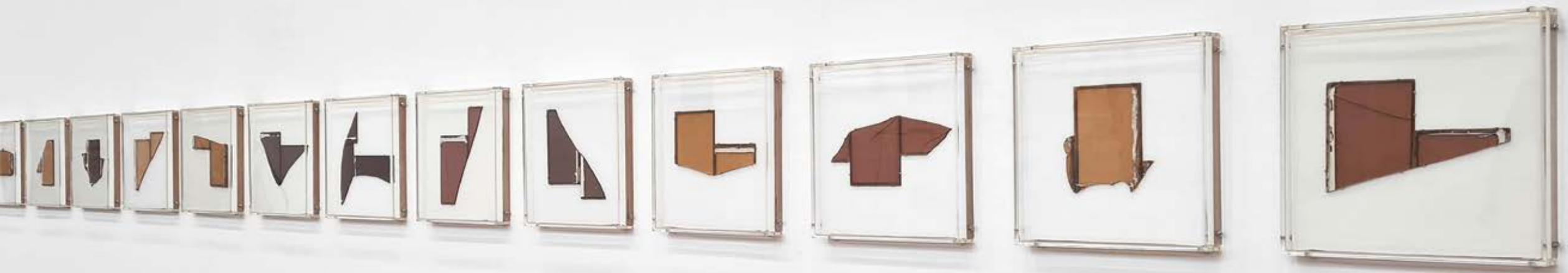
Bram Braam NL/DE

Anneke Eussen NL

'Cycle' toont het werk van Anneke Eussen en Bram Braam in een speciaal voor PARK ontwikkelde installatie. De installatie is opgebouwd uit 200 pallets die geconstrueerd zijn tot een architectonisch landschap waarin contrasten als opbouw en afbraak, oud en nieuw, architectuur en landschap centraal staan en in combinatie met het autonome werk van de beide kunstenaars een nieuw geheel vormt. Tijd en vergankelijkheid worden tastbaar in nieuwe structuren en sculpturen.

07.11 — 20.12
2020 2020

Bram Braam (1980) woont en werkt al meer dan tien jaar in Berlijn en put zijn inspiratie uit deze rauwe grootstedelijke omgeving. Braam reflecteert op deze stad en toont er de vele contrasten van in zijn werk, hij traceert de sporen die mensen achterlaten. Contrasten als arm en rijk, glad en rauw worden samengebracht op een manier die je laat ervaren dat, in het juiste kader geplaatst, bouwpuin poëzie kan worden.

Het werk van Anneke Eussen (1978) heeft eveneens een nauwe verwantschap met de directe wereld om ons heen. Haar architecturale installaties, objecten en tekeningen worden veelal opgebouwd door het hergebruik van gevonden voorwerpen en bouwmaterialen. Een recente serie werken is ontstaan uit gevonden autoruiten, veelal afkomstig uit naoorlogse bouw- en legervoertuigen. Het werk van Eussen is een onderzoek naar de tijdelijke gedaante van dingen en de sporen van tijd die ze met zich meedragen.

Ronny Delrue ^{BE}

Florette Dijkstra ^{NL}

Arpaïs Du Bois ^{BE}

Heringa/Van Kalsbeek ^{NL}

Lennart Lahuis ^{NL/BE}

Wiesje Peels & Steffen Maas ^{NL}

Lieven Segers ^{BE}

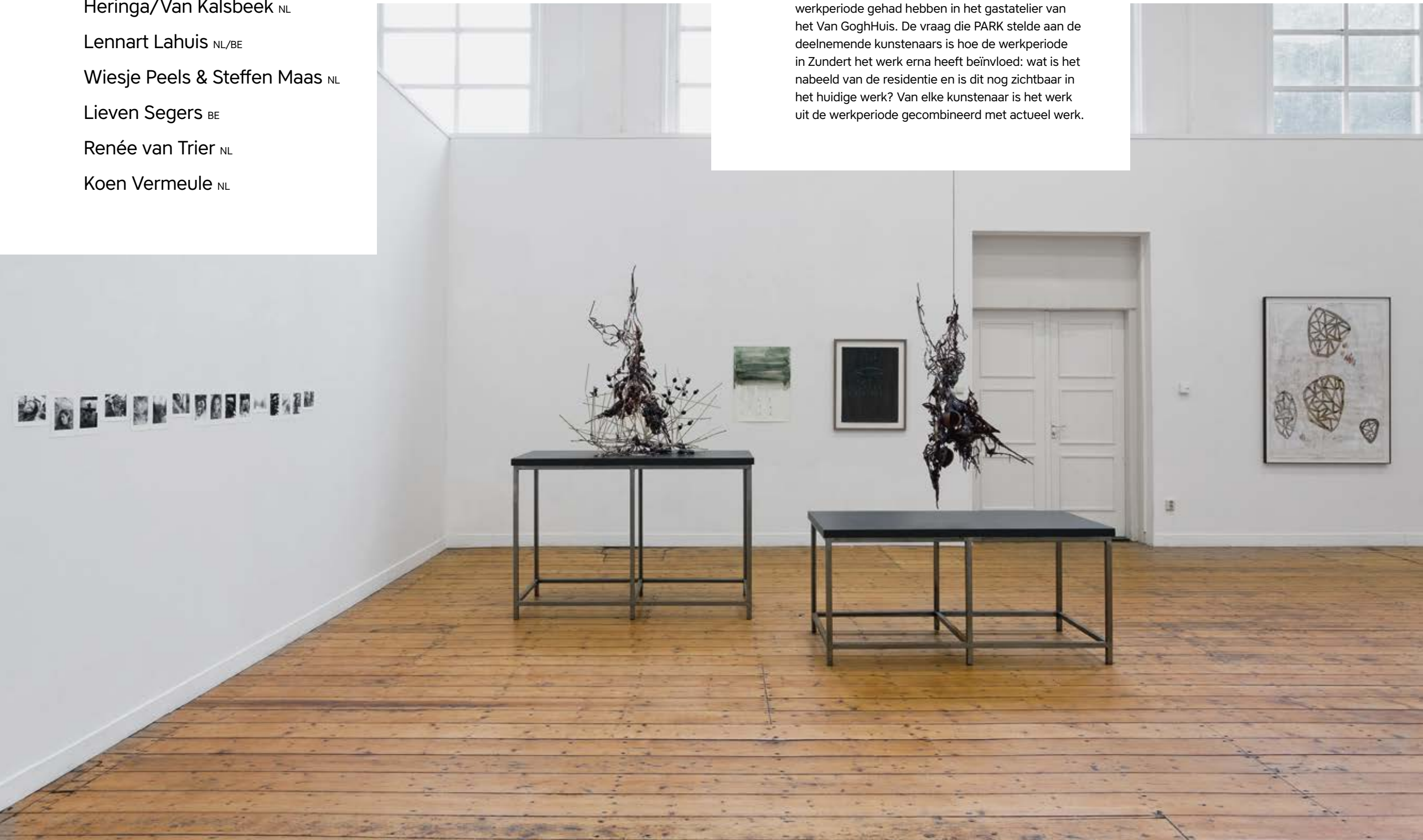
Renée van Trier ^{NL}

Koen Vermeule ^{NL}

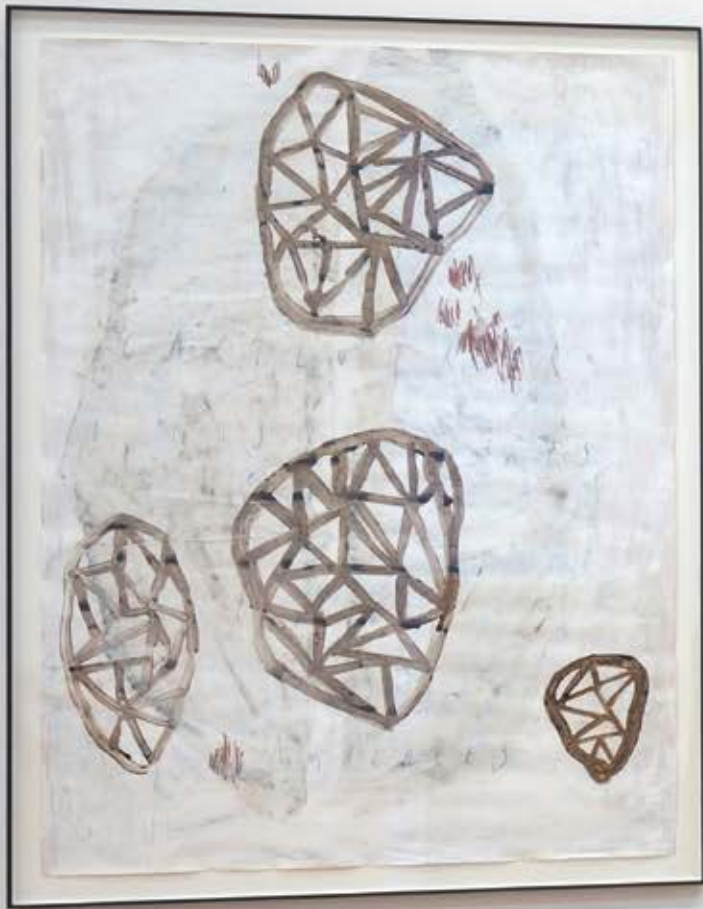
NABEELD

Het Vincent van GoghHuis Zundert en PARK zijn twee Brabantse kunstinstellingen die graag de samenwerking opzoeken. PARK selecteerde voor deze tentoonstelling een aantal kunstenaars die een werkperiode gehad hebben in het gastatelier van het Van GoghHuis. De vraag die PARK stelde aan de deelnemende kunstenaars is hoe de werkperiode in Zundert het werk erna heeft beïnvloed: wat is het nabeeld van de residentie en is dit nog zichtbaar in het huidige werk? Van elke kunstenaar is het werk uit de werkperiode gecombineerd met actueel werk.

12.09 — 25.10
2020 2020

Arpaïs Du Bois (1973) raakt geïnspireerd door alles wat ze om zich heen ziet. Dat gaat van de kleine gebeurtenissen in de intieme wereld, het huiselijke, het kleine universum van het atelier en de onmiddellijke omgeving tot de grote buitenwereld die binnen sijpelt en waarop ze reageert: 'De tijd die ik in Zundert ter beschikking had om weer helemaal Van Gogh's werk te herontdekken was een geschenk. De urgentie die ik constant voel om heel veel te werken, heel veel vast te leggen, uren elke dag, was indien mogelijk nog groter in Zundert.'

Lennart Lahuis (1965) verzamelde tijdens zijn residentie in AIR Antwerpen in 2015, georganiseerd door het Vincent van GoghHuis, een collectie teksten waarin het begrip transparantie wordt genoemd. 'Deze term wordt in allerlei hoeken van de samenleving gebruikt, van kunstkritiek tot economie en van overheidsinstanties tot filosofie. Sinds 2015 gebruik ik zinnen uit deze collectie en reproduceer ze in glaspoeder op de wand.' In het nieuwe werk dat hij voor de eerste keer in PARK laat zien verschijnen en verdwijnen de woorden 'nebulous' en 'unknown' in stoom uit objecten. De woorden verwijzen naar de titel van het andere werk in de tentoonstelling.

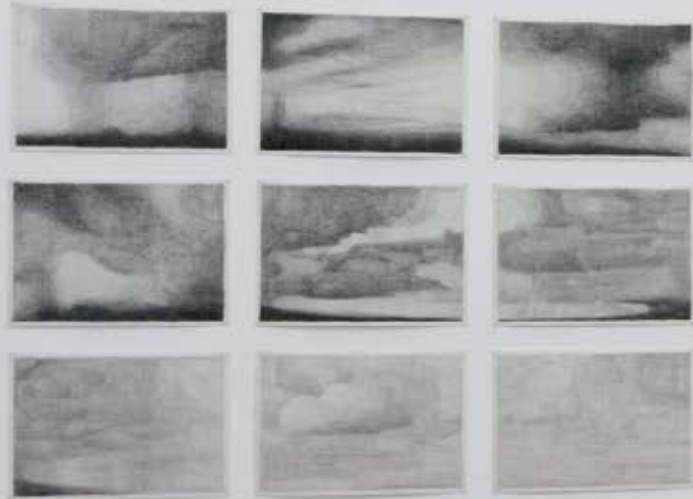

Ronny Delrue (1957) maakte voor deze expositie een wandinstallatie op de bovenverdieping van PARK. Perforaties hebben voor hem een bijzondere betekenis gekregen in relatie tot Vincent van Gogh: 'De beelden, de brieven, het leven, ... van Vincent van Gogh sijpelden langzaam maar diep binnen in de voedingsbodem waaruit mijn beeldend werk ontstaat en groeit: wit en zwart, herinneren en vergeten, de onmogelijkheid om iemand of iets echt te begrijpen, zoeken en niet vinden, vinden en niet zoeken...'

In 2012 verbleef Florette Dijkstra (1963) in Zundert en maakte daar de serie tekeningen 'The Observers Book of Weather' die ook als leporello werd uitgegeven. De 'Lefthanded Studies' ontstonden tegelijkertijd omdat ze tijdelijk niet met haar rechterhand kon werken. Dit jaar maakte ze die tekeningen alsnog met haar rechterhand. In de reeks 'Schilderijen hernomen als tekeningen' herneemt ze al haar eerder gemaakte schilderijen in potlood op papier: 'Al mijn werk is te zien als 'nabeeld' van iets wat eerder is gemaakt.'

Zundert is niet alleen bekend als geboorteplaats van Vincent van Gogh, maar ook vanwege het bloemencorso. Dat is uitgegroeid tot een traditie waar iedere inwoner van Zundert van kleins af aan bij betrokken is. Ook Heringa/Van Kalsbeek (1966/1962) raakten gefascineerd door het corso, met name door het proces van het bouwen van de wagens en nog meer door de sloop ervan. Het getoonde beeld 'Wave Beaten' is tijdens de residentie gebouwd in samenwerking met corsobouwers in Zundert. Door deze ervaring werden hun volgende werken meer confronterend, met een rauwe expressiviteit, zoals te zien is in de tentoonstelling.

Tijdens zijn residentie in Zundert was Lieven Segers (1975) veelal niet fysiek, maar wel virtueel aanwezig. Hij vatte de residentie op als een mentale werkperiode: zijn atelier is de wereld. In zijn afwezigheid was hij des te meer aanwezig voor de vrijwilligers van de galerie bij het gastatelier die zich continu afvroegen hoe het met hem gesteld was. Waar zou hij zijn, komt hij vandaag of morgen? Zo verwees hij ook naar de alomtegenwoordigheid van Van Gogh, naar de mythe van zijn kunstenaarschap. Segers verwerkte de citaten van de vrijwilligers uit het logboek tot een collage. Voor 'Nabeeld' maakte hij een nieuwe versie van het werk op groot formaat, passend in PARK.

Fotograaf Wiesje Peels (1967) en grafisch vormgever Steffen Maas (1973) hadden twee residenties in Zundert. Ze onderzochten daar diepgaand het leven en werk van Van Gogh en vertaalden dat naar een stroom van eigen (fotografische) beelden. In de expositie zijn enkele van deze werken te zien. 'GoghFlow' is de titel van de publicatie die ze in 2016 hierbij uitgaven. Daarna gingen beiden hun eigen weg en groeide op een vanzelfsprekende manier een samenwerking van Peels met dochter Trijntje Keijser, die er als klein meisje telkens bij was in Zundert. Samen maakten ze de fotoreeks Nest en de gelijknamige publicatie die speciaal voor 'Nabeeld' gemaakt is. Steffen Maas maakte voor 'Nabeeld' de publicatie 'China Virus', een actuele bundeling van waarnemingen van zijn tijd als docent aan diverse academies in China.

Niet de historie of het bewandelen van zijn voetsporen brachten Renée van Trier (1983) bij Vincent. Het was de gekte, de merchandising rondom het idool 'Vincent van Gogh' die ze toeliet. 'Ik heb veel werken gemaakt in Zundert, schilderijen en tekeningen maar de fotoreeks raakt het meest aan Vincent. Daarin voel ik een verwantschap met het gevecht waar hij doorheen is gegaan. Ik ging een duel aan met mezelf, de reflectie in de spiegel die ik ben maar ook weer niet. Het gaat over de waanzin maar ook over afstand, in figuurlijke zin en in de letterlijkheid. De uiteindelijke fotowerken zijn klein afgedrukt, om zo de kijker dichterbij te laten komen. De grote schilderijen werken weer beter als men afstand neemt. Dit spel van dichterbij komen en afstand nemen vind ik fascinerend.'

Voor Koen Vermeule (1965) is Van Gogh een kunstenaar die altijd wel ergens in het hoofd aanwezig is. Een voortdurende bron van inspiratie tot wie hij zich persoonlijk wil verhouden, ver weg van de hype die Van Goghs kunstenaarschap ook geworden is. De mensfiguur liggend op de ateliervloer die Vermeule schilderde in Zundert is een model gekleed als Van Gogh. Zo ligt hij, kwetsbaar, tussen droom en dood, het lichaam is idee geworden. De helderblauwe vloer ligt bezaaid met bloemblaadjes, als de amandelbloesem van Van Gogh. De achterwand is leeg geschilderd, in zinderend wit. Zo laadt hij de scène met een stemming die verder reikt dan wat we zien, zoals in al zijn andere werk.

ONT-MOETEN

10.07 — 02.08
2020 2020

Hans Klein Hofmeijer ^{NL}

Het eerste zomerproject is met Hans Klein Hofmeijer. Hij stelt aandacht en concentratie centraal als voorwaarden om te kunnen scheppen. Al jaren buigt Klein Hofmeijer zich in zijn oeuvre over de hoedanigheid van de kunsten en het leven zelf, om uiteindelijk de vraag te stellen wat het betekent om mens te zijn. Met 'Ont-moeten' creëert hij voor de bezoeker in PARK een setting voor zowel de fysieke alsook de mentale samenkomst met de kunstenaar en zijn werk.

Hans Klein Hofmeijer (1957) heeft voor 'Ont-moeten' een specifieke indeling aangebracht in de ruimte van PARK. In het eerste deel wordt het boek 'Artefact nr. 953 – Gapingen van mijn geest –' (2018) het middelpunt van de aandacht. In deze opstelling staat, net zoals in het boek, het begrip intimiteit op individueel niveau centraal. Aan houten tafels kan worden plaatsgenomen om het boek in te zien. Daarna volgt een intiem zaaltje met meerdere tekeningen. In de volgende ruimte, ingericht als werkplek, is de fysieke ontmoeting mogelijk: Klein Hofmeijer is tijdens openingsdagen aanwezig en nodigt de bezoeker uit om met hem in gesprek te gaan. In het laatste, meer museale deel toont hij zijn 'Human Paintings', een serie schilderijen van groot formaat die aandacht vragen door hun fysieke aanwezigheid en gelaagde betekenis.

BENEFIT FOR BRABANT

BENEFIETTENTOONSTELLING

08.08 — 30.08
2020 — 2020

Het coronavirus en een nieuw provinciebestuur. Het zijn onzekere tijden in het algemeen en voor Noord-Brabant in het bijzonder. Wat ons te wachten staat kunnen we nog niet overzien, wel is duidelijk dat de crisis op vele vlakken in de samenlevingen grote impact heeft. Corona heeft de culturele sector grotendeels verlamd. Als het nieuwe provinciebestuur van Noord-Brabant haar ambities met 'Ons Brabant' op het gebied van cultuur kan realiseren dan zal de verschraving die door corona is ingezet, afgerond worden met het einde van een provinciaal cultuurbeleid.

Als tweede project in de zomerprogrammering en om specifiek Brabantse kunstenaars een hart onder de riem te steken in deze moeilijke tijd organiseert PARK de benefiettentoonstelling 'Benefit For Brabant'. Uit alle inzendingen is een selectie gemaakt van 138 kunstenaars die ieder twee werken kunnen tonen. De werken zijn te koop, de opbrengst gaat geheel naar de kunstenaar.

Astrid Abels	Vincent Hagnauer	Saskia de Marée	Joran van Soest
Hans van Asch	Coen van Ham	Vincent McGourty	Ine van Son
Linda Arts	Janine Hendriks	Janus Metsaars	Bo Stokkermans
Atelier La Machine	Caren van Herwaarden	Vera Meulendijks	Jos van der Sommen
Niels Ballemans	Jola Hesselberth	Jolanda Moolenaar	Lise Sore
Simon Benson	Marianne van Hest	Rob Moonen	Francine Steegs
Fieke van Berkorn	Jolijn van den Heuvel	Wiebo van Mulligen	Nick J. Swarth
Tarek Beshta	Mark van den Heuvel	Remy Neumann	Asha Swillens
Gam Bodenhausen	Menno Heijstek	Bertil Neijts	Anna Marie van Thiel de Vries
Claudia den Boer	Florence Husen	Toos Nijssen	Hugo Tieleman
Peter Bouwmans	Wanda Janota	Dineke van Oosten	Sabina Timmermans
Danielle van Broekhoven	Bas Ketelaars	Frits Peeters	Renée van Trier
Helmie Brugman	Gaston Klein	Brigitte Picavet	Lieke Tripaldelli
Aurelia van der Burght	Hanneke Klinkum	Carola Popma	Mieke Van den Hende
Liesbeth Bijkerk	Kees van der Knaap	Har van der Put	Guus van der Velden
Ruud de Caluwe	Marja Koenraad	Just Quist	Leopold van de Ven
Mark Cohen	Guus Koenraads	Claudette van de Rakt	Nina van de Ven
Michiel Corten	Jordy Koevoets	Anke Reevers	Dieke Venema
Lennart Creutzburg	Lucia Koevoets	Chantal Rens	Erik Vermeulen
Steve Cromsigt	René Korten	Stijn Rompa	Cecile Verwaaijen
Michaela Davidova	Stijn Kriele	Frans van Santvoort	Judith de Vet
Femke Dekkers	José Krijnen	Lilia Scheerder	Josine Vissers
Cor van Dixhoorn	Liedeke Kruk	Ro-Nalt Schrauwen	Roos Vogels
Vince Donders	Judith Kuijpers	Ron Schöningh	Ruth de Vos
Miek van Dongen	Tyrell Kuipers	Eef Schoolmeesters	Roger Walschots
Paul van Dongen	Marjolein Landman	Karin Schreppers	Marie-Louise Wasiela
David Engel	Anna Lange	Lydia Scheurleer	Hanneke Wetzler
Jacomijn den Engelsens	Ivo van Leeuwen &	Ies Schute	Tine van de Weyer
Jesse Fischer	Sander Neijns	Tineke Schuurmans	Bas Wiegink
Kirsty Fletcher	Danielle Lemaire	Lucas Silawanebessy	Yvonne Willemse
Frans Franssen	Sarah Linde	Ingrid Simons	Hans de Wit
Alexandra Fraser	Gijs van Lith	Yda Sinay	Jenny Ymker
Fred Geven	Margriet Luyten	Ian Skirvin	Emmy Zwagers
Eefje Goos	Mainkunstenaars	Roel Sloot	
Nan Groot Antink	Fons Manders	Rob Smulders	

Tom Claassen NL

Roland Sohier NL

BLOKBUSTER

15.03 — 26.04 — 28.06*
2020   2020   2020

* wegens corona verlengd

De duotentoonstelling 'Blokbuster' toont nieuw werk van de gerenommeerde kunstenaars Tom Claassen en Roland Sohier. Beiden hebben een levendig en bovenal onvoorspelbaar oeuvre. Waar Claassen in zijn grote sculpturen met archetypische elementen van mens en dier werkt, zoekt Sohier in zijn tekenwerken naar diezelfde kern van menselijkheid en dierlijkheid zonder zwaarwichtig te worden. Hun werken blijven licht en speels met een zekere zelfspot, zonder in banaliteit te verzanden. Het monumentale werk dat zij voor PARK hebben gerealiseerd bestaat uit aansprekende en gestileerde figuraties en strekt zich uit over de gehele ruimte.

Tom Claassen (1964) plaatste vele sculpturen in de publieke ruimte in binnen- en buitenland en zijn werk is opgenomen in collecties van o.a. het Stedelijk Museum Amsterdam, Kröller-Müller Museum in Otterlo en de Gateway Foundation in St. Louis (US). Al vijftientig jaar realiseert Claassen werken die een essentie in een eenvoudige vorm weten te vangen. Hij speelt een spel met omvang en zwaarte binnen een gegeven context, zo ook in het gloednieuwe werk in PARK. De twee blokkenmannen uit 'granieten piepschuim' zijn springlevendig; bijna drukken hun twee logge koppen door het ongeveer acht meter hoge plafond. Naast de harmonie in zijn werk is het deze immense aanwezigheid zijn die Claassens iconische sculpturen kenmerkt.

Roland Sohier (1950) wordt zeventig in het jaar 2020 en dat wordt gevierd. Naast deze tentoonstelling in PARK presenteert hij zijn levenslustige werk ook in een solotentoonstelling in het Centraal Museum te Utrecht. In 1978 won Sohier de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst. We kijken in zijn werk naar kabouters, konijnen, duivels en helden en worden uitgedaagd onze perceptie te heroverwegen. Sohiers persoonlijke gedachten en verbeeldingen zijn te volgen in zijn werk: we zien zijn bedenkingen en overwegingen terwijl hij zijn tekeningen monteert, demonteert en weer wijzigt. Dit selectie- en montageproces speelt bij hem een belangrijke rol en is ook toegepast bij het plaatsen van het werk in de ruimte van PARK.

De solotentoonstelling 'Setting/Unsetting/Resetting' van Jonas Wijtenburg bestaat uit één monumentaal, modulier paviljoen dat in PARK is gerealiseerd. Hiervoor werkte hij drie weken ter plekke en het resultaat gaat een directe relatie met de ruimte van PARK aan. Met een voorliefde voor de combinatie van ambachtelijke en digitale technieken verhoudt Wijtenburg zich fysiek tot begrippen als monumentaliteit, modulariteit en open systemen.

Eerder realiseerde Jonas Wijtenburg (1989) al in de Brabantse kunstenaarswerkplaatsen Beeldenstorm/Daglicht (Eindhoven) en Sundaymorning@ekwc (Oisterwijk) beelden die in het paviljoen zijn gepositioneerd. De beelden zijn gemaakt op basis van mallen en allen vanuit éénzelfde model: een 3D geprinte variant van een marmeren kopie, dat oorspronkelijk een Grieks beeld was. Wijtenburg heeft ze stuk voor stuk op uiteenlopende wijzen bewerkt. Zijn ambachtelijke vertalingen van een industrieel idioom in hout, staal, keramiek en brons vormen zich samen in PARK tot een Gesamtkunstwerk. Vanuit een herkenbare en directe beeldtaal laten paviljoen en sculpturen zich hier lezen. Het project zal de komende jaren verder ontwikkelen en neerstrijken op diverse locaties.

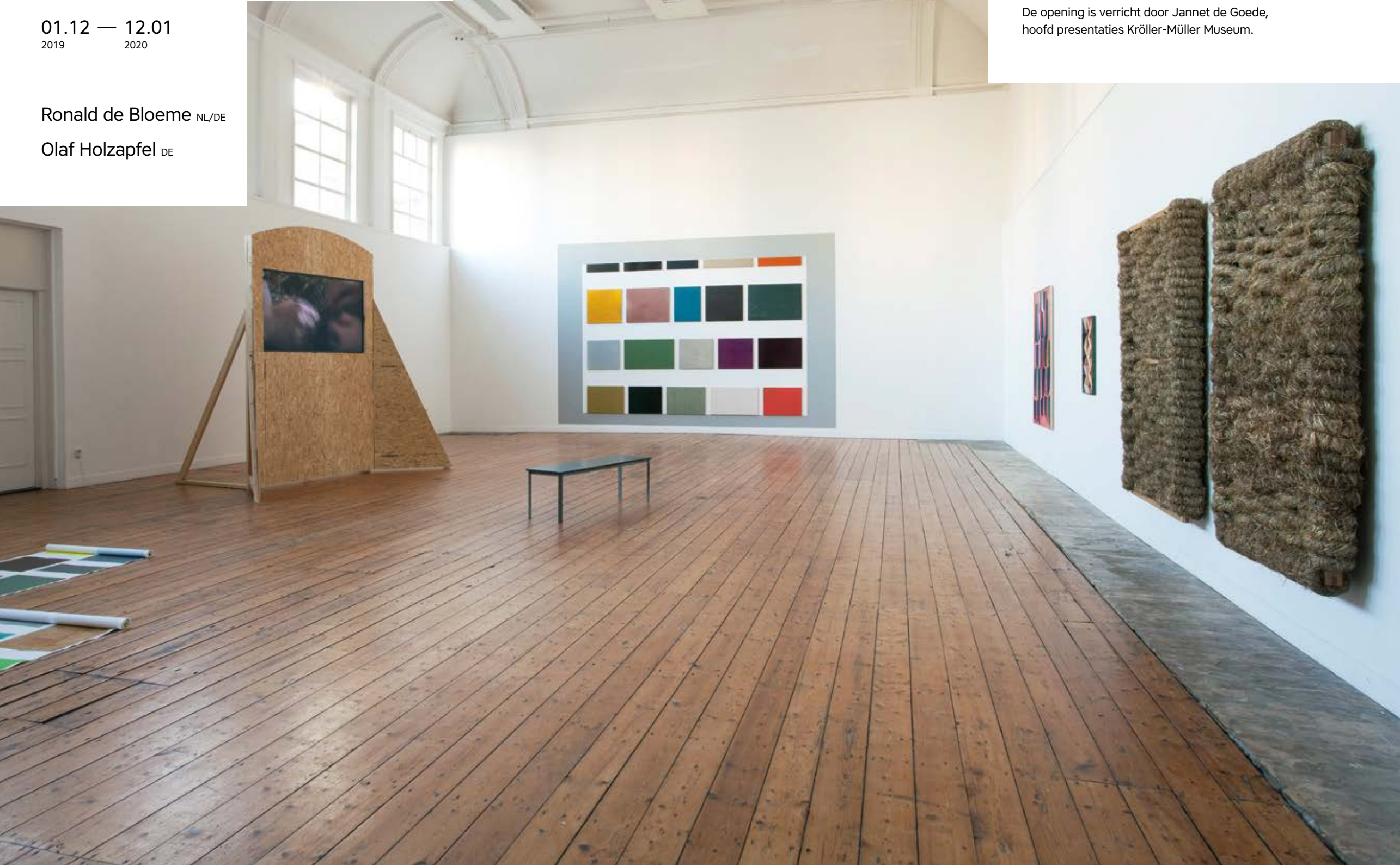

UNTER NACHBARN

01.12 — 12.01
2019 2020

Ronald de Bloeme NL/DE

Olaf Holzapfel DE

'Unter Nachbarn' toont het werk van Ronald de Bloeme en Olaf Holzapfel, die als bevriende kunstenaars in hetzelfde ateliercomplex in Berlijn werken. In PARK stellen zij voor de eerste keer als duo tentoon. De opening is verricht door Jannet de Goede, hoofd presentaties Kröller-Müller Museum.

De beeldelementen in het werk van Ronald de Bloeme (1971) zijn in Berlijn verzameld. Vanuit een interesse in informatiesystemen zoals het internet, maar ook weerkaarten, metrokaarten en verpakkingen van consumptiegoederen, vormt De Bloeme zijn abstracte composities waarin hij kleur en vorm als taal bevreemdt. Hij vraagt zichzelf af of er zoiets bestaat als een eenduidige realiteit. Communicatie is ingewikkeld en complex. Kunnen wij elkaar begrijpen, wanneer we altijd interpreteren? De werken die De Bloeme in PARK toont, zijn gebaseerd op het korte moment dat het internet hapert, als een glitch. Google toont een afbeelding als een kleurvlak, voordat de daadwerkelijke afbeelding volledig is geladen. Toen De Bloeme zichzelf ging Googelen, toonde de zoekmachine ook van 'Ronald de Bloeme' een palet aan abstracte kleuren. Het werk in PARK fungeert als een eeuwenoud motief in de kunst: het zelfportret. Daarnaast visualiseert hij in zijn lange, verticale werken onze eindeloze scrollsessies op het internet met een mobiele telefoon.

Olaf Holzapfel (1967) werkt de laatste tien jaar vaak met natuurlijke materialen uit de agrarische cultuur. Hij werkt veel samen met lokale bevolking bij het produceren van zijn werk, wat getuigt van zijn sociale grondhouding. Het werk zet aan tot respect voor onze omgeving en roept op om de relatie tussen landschap en stedelijke ruimte opnieuw te bepalen. Zo stimuleert het een veranderd bewustzijn ten aanzien van het milieu. In PARK presenteert Holzapfel een selectie nieuwe werken van stro en riet voortkomend uit een proces van participatie en interactie. Ook toont hij in de bijzondere constellatie van een soort Kasperletheater het videowerk '100 meter in Tilburg', waarin hij samen met mensen uit Tilburg hooi omvormt tot een lang touw door het materiaal in elkaar te draaien. Het omvormen van ruw materiaal naar objecten is zowel een technische als culturele handeling. De collectieve handeling werd uitgevoerd tijdens het voormalige Incubate Festival in 2016 en het touw werd later gebruikt voor een kunstinstallatie op de veertiende Documenta in Athene.

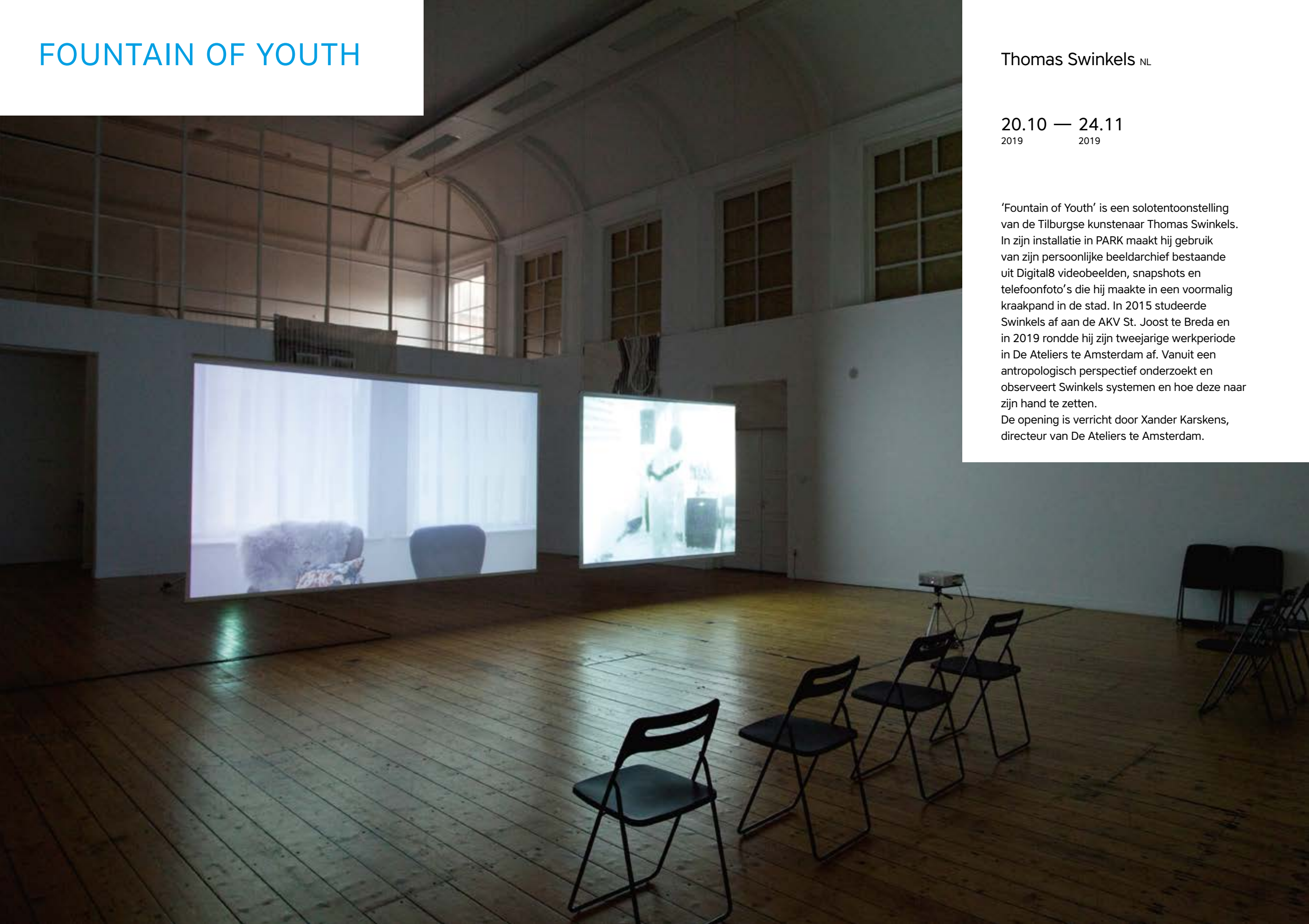
FOUNTAIN OF YOUTH

Thomas Swinkels ^{NL}

20.10 — 24.11
2019   2019

'Fountain of Youth' is een solotentoonstelling van de Tilburgse kunstenaar Thomas Swinkels. In zijn installatie in PARK maakt hij gebruik van zijn persoonlijke beeldarchief bestaande uit Digital8 videobeelden, snapshots en telefoonfoto's die hij maakte in een voormalig kraakpand in de stad. In 2015 studeerde Swinkels af aan de AKV St. Joost te Breda en in 2019 rondde hij zijn tweejarige werkperiode in De Ateliers te Amsterdam af. Vanuit een antropologisch perspectief onderzoekt en observeert Swinkels systemen en hoe deze naar zijn hand te zetten.

De opening is verricht door Xander Karskens, directeur van De Ateliers te Amsterdam.

Thomas Swinkels (1988) is geïnteresseerd in invasieve fenomenen in onze stedelijke omgeving. Zijn videowerken, fotoprints en ruimtelijke sculpturen verwijzen hiernaar, maar vormen in de ruimte van PARK tegelijkertijd een eigen systeem. Ze gaan een dialoog met elkaar en de ruimte aan, maar ook met de stad.

Twee schermen in het midden van de ruimte tonen een montage van Swinkels' beeldarchief uit het voormalige pand en de hedendaagse videoregistratie van hetzelfde, nu witgepleisterde appartement. De drie grote prints in de tentoonstelling maakte Swinkels met een zelfontwikkeld procedé met een kassabonprinter, waarmee hij beelden uit zijn archief tot fragiele en toch monumentale objecten maakt.

Op het scherm van het kunstwerk 'Between You & Me' van kunstenaarsduo Martin en Inge Riebeek, te vinden in de openbare ruimte naast het voormalige kraakpand, toont Swinkels videobeelden die hij registreerde met een thermische camera. Deze korte, abstracte loop fungeert als satellietwerk van de tentoonstelling.

PERFORMANCE ART WEEKEND

05.10 — 06.10
2019 2019

Bram van Helden NL

Nick Steur NL

Ieke Trinks NL

Wild Vlees NL

Performance Art Weekend is een samenwerkingsproject van PARK en Theater De Nieuwe Vorst. Beiden werken al langere tijd samen op het snijvlak van theater en beeldende kunst, omdat juist op deze artistieke grens boeiend en nieuw werk ontstaat. Performances uit de beeldende kunst en uit de podiumkunsten verschillen soms sterk van elkaar, maar vertonen ook grote overeenkomsten. De disciplines worden bij elkaar gebracht in een inspirerende zoektocht. De bezoekers volgen een route langs vier performances op verschillende locaties rondom het Wilhelminapark: TextielMuseum, het Drögegebouw, De Pont museum en PARK.

De Pont museum
Ieke Trinks – 'I Enter A Room'

Sinds 2006 richt de Rotterdamse kunstenaar Ieke Trinks (1977) zich vooral op performancekunst. 'I Enter A Room' is een recente performance die over performancekunst gaat. Trinks (her)gebruikt (archieff) materiaal van andere kunstenaars en plaatst het in een nieuwe context. Het alledaagse – het normale – is een startpunt waarin routinehandelingen opnieuw worden gedefinieerd door ze in afzonderlijke elementen te ontleden. Trinks heeft haar werk bij verschillende podia en kunstruimtes op internationaal niveau getoond.

Drögegebouw
Bram van Helden – 'Future Zen Garden 6'

Theatermaker en beeldend kunstenaar Bram van Helden (1988) heeft een fascinatie voor wat hij 'plastic organismes' noemt. In zijn reeks 'Future Zen Garden' geeft hij steeds een nieuwe vorm aan zijn werk (performances, installaties, exposities), maar het gegeven van levenloos materiaal dat op theatrale wijze leven wordt ingeblazen staat centraal. Van Helden vraagt ons zo om op een andere manier naar de natuur te kijken, in een omgeving die van menselijke invloeden verschoond blijft.

PARK
Wild Vlees – 'An Incomplete Life'

Tamar Blom (1992) en Francesca Lazzeri (1991) werken sinds 2015 samen onder de naam Wild Vlees. Het collectief werkt op het grensvlak van theater en beeldende kunst en onderzoekt hoe de mens in de maatschappij functioneert door onderzoek naar het lichaam in de ruimte. Het lichaam is daarbij lijdend voorwerp. Hoe neemt het publiek het lichaam waar? En hoe kan een ingreep – in het beeld, in het geluid, in de opstelling – de kijkervaring veranderen? In 'An Incomplete Life' proberen ze het leven in zijn geheel te omarmen. Wat is de rol van het menselijk leven op onze planeet, waarom willen we het koste wat het kost behouden?

TextielMuseum
Nick Steur – 'FREEZE' (geen afbeelding)

Toen hij klein was speelde performance/ visueel kunstenaar Nick Steur (1982) aan de waterkant met stenen. Hij balanceerde ze op elkaar. In 2011 maakte hij als afstudeerproject een performance met verbijsterende steensculpturen. Inmiddels laat Steur de het publiek de stenen uitkiezen waar hij sculpturen van creëert. Geen lijm, cement of enig andere truck komt eraan te pas. Het is pure concentratie en focus en 'het vinden van de balans tussen je eigen wilskracht en die van de steen'.

Stefan Cammeraat NL

Bart Hess NL

Jenny Holzer US

Mark Manders NL

Johan Tahon BE

Guus Voermans NL

Stan Wannet NL

Jenny Ymker NL

ÜBER MENSCH

25.08 — 29.09

2019

2019

De veranderingen in onze tijd gaan snel en zijn ingrijpend. We worstelen met vragen over onszelf, ons welzijn en onze toekomst. PARK stelde een tentoonstelling samen met kunstenaars die zich in hun werk bezig houden met thema's als het veranderend mensbeeld en de uitbreiding van het lichaam. Aanleiding voor deze expositie is het symposium 'Nietzsche and Humanity: Humanism, Posthumanism, Transhumanism', dat half september 2019 plaatsvindt op de Universiteit van Tilburg. De opening is verricht door filosoof Annemarieke Schepers.

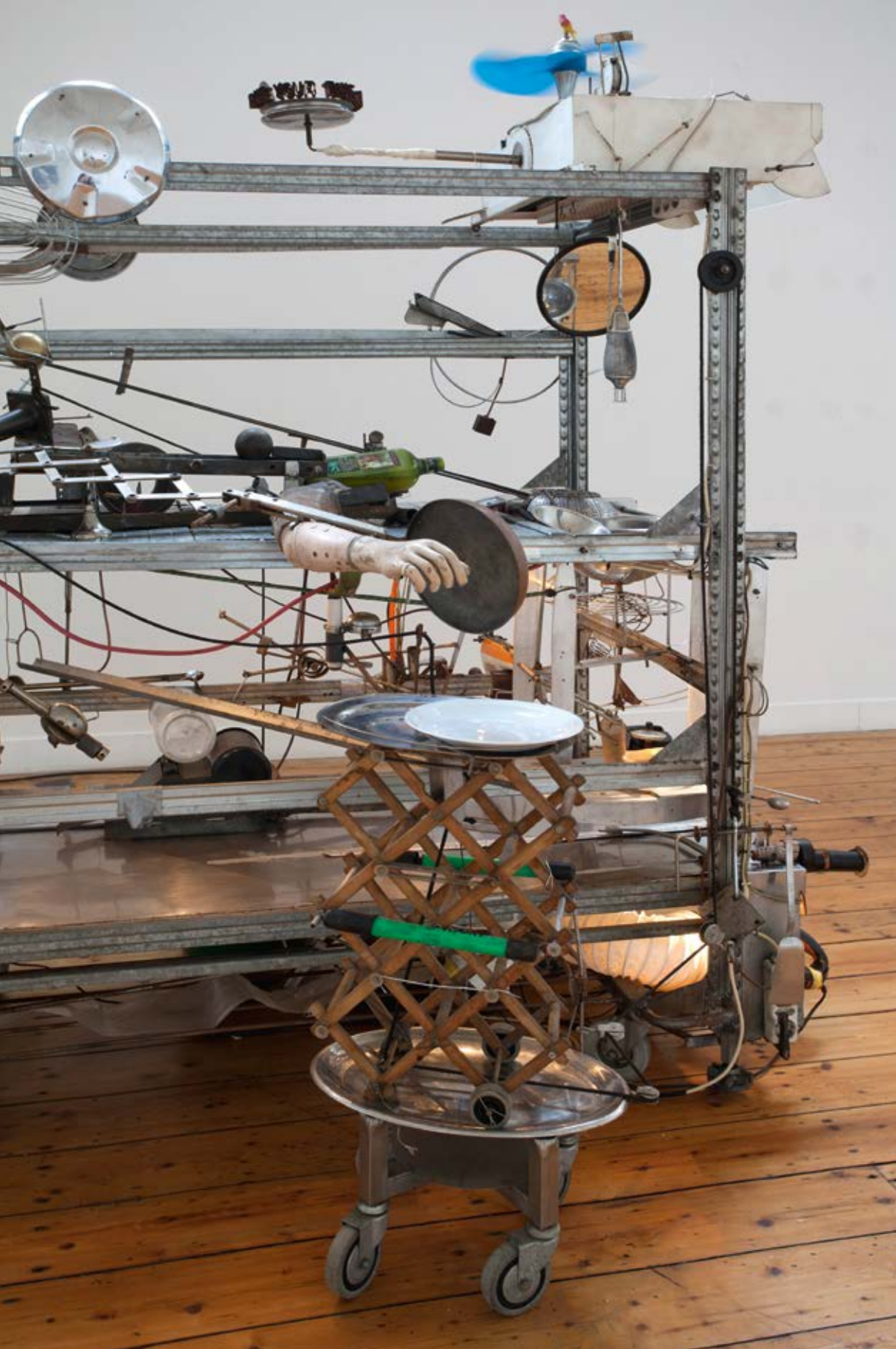

Het oeuvre van Mark Manders (1968) bestaat voornamelijk uit installaties, tekeningen, sculpturen en korte films. Belangrijk kenmerk is dat zijn werken niet een opzichzelfstaand kunstwerk zijn maar deel uitmaken van zijn 'zelfportret als gebouw', een gesamtkunstwerk. Het werk 'A Place Where My Thoughts Are Frozen Together' gaat over het evolutieproces van zowel een gebruiksvoorwerp als de mens.

Stan Wannet (1977) richt zich in zijn werk op de intermediaire rol die de mens speelt – tussen dier en ding – als bezieler van de levenloze wereld met de nadruk op, en de voorliefde voor, al de absurdistische eigenaardigheden die ons maakt tot wat we zijn. Het dier, het dierlijke en het dier in onszelf spelen een prominente rol.

Jenny Ymker (1969) creëert vervreemdende werelden. Zij haalt haar inspiratie uit bijzondere plekken, situaties of gebeurtenissen. In al haar werken is ze haar eigen 'model' en plaatst zichzelf op die manier in een andere realiteit. Ze gebruikt fotografie om verhalen van nu te verbeelden. Met de gobelin-weeftechniek kan ze haar beelden omzetten naar wandtapijten. Onlangs maakte ze haar eerste videowerk dat nu ook bij PARK te zien is.

Uitvinder en kunstenaar Guus Voermans (1949) maakt installaties, robots en bewegende objecten van afgedankte gebruiksvoorwerpen. 'The Unbelievable Frying Object' (UFO) is een machine die zonder tussenkomst van de mens geheel zelfstandig een ei kan bakken. UFO toont de technische complexiteit van een eenvoudige menselijke handeling.

Het medium van de Amerikaanse conceptuele kunstenaar Jenny Holzer (1950) is de taal, in de vorm van korte statements. Haar teksten gaan over menselijk gedrag, de consumptiemaatschappij, onze innerlijke drijfveren of de manier waarop mensen met elkaar omgaan. Holzer confronteert de kijker met haar Truisms (gemeenplaatsen), meestal op plekken waar zij zo veel mogelijk mensen kan bereiken, zoals in en op openbare gebouwen, op straat en op reclameborden. Maar ook in galeries en musea treffen haar provocerende uitspraken doel.

Johan Tahon (1965) staat bekend om zijn boomlange gipsen mensfiguren. Hij zegt over zijn eigen werk: 'Mijn sculpturen denken na over de wereld maar ook over hun eigen wezen. Ze staan in verbinding met de werkelijkheid, maar wisselen ook met zichzelf van gedachten. Deze gespletenheid vind ik terug bij mezelf' en 'Mijn beelden tonen de toestand van 'de' mens als zoekend en nadenkend wezen. Het zijn sculpturen die het wezen raken van de mens, zijn denken weerspiegelen en er begrip voor trachten op te brengen.'

Stefan Cammeraat (1993) stelt een interessante vraag met betrekking tot het conserveren en preservareren van onze kunstwerken na de onvermijdelijke opstand van onze machines en de daaropvolgende ondergang van het menselijke ras. Zouden robots eveneens een geschikt publiek zijn? Cammeraat acht het noodzakelijk om te overwegen wat er gebeurt met de hoeveelheid kunstwerken die zich opstapelen in museumdepots wanneer de mensheid zijn noodlottige einde heeft bereikt.

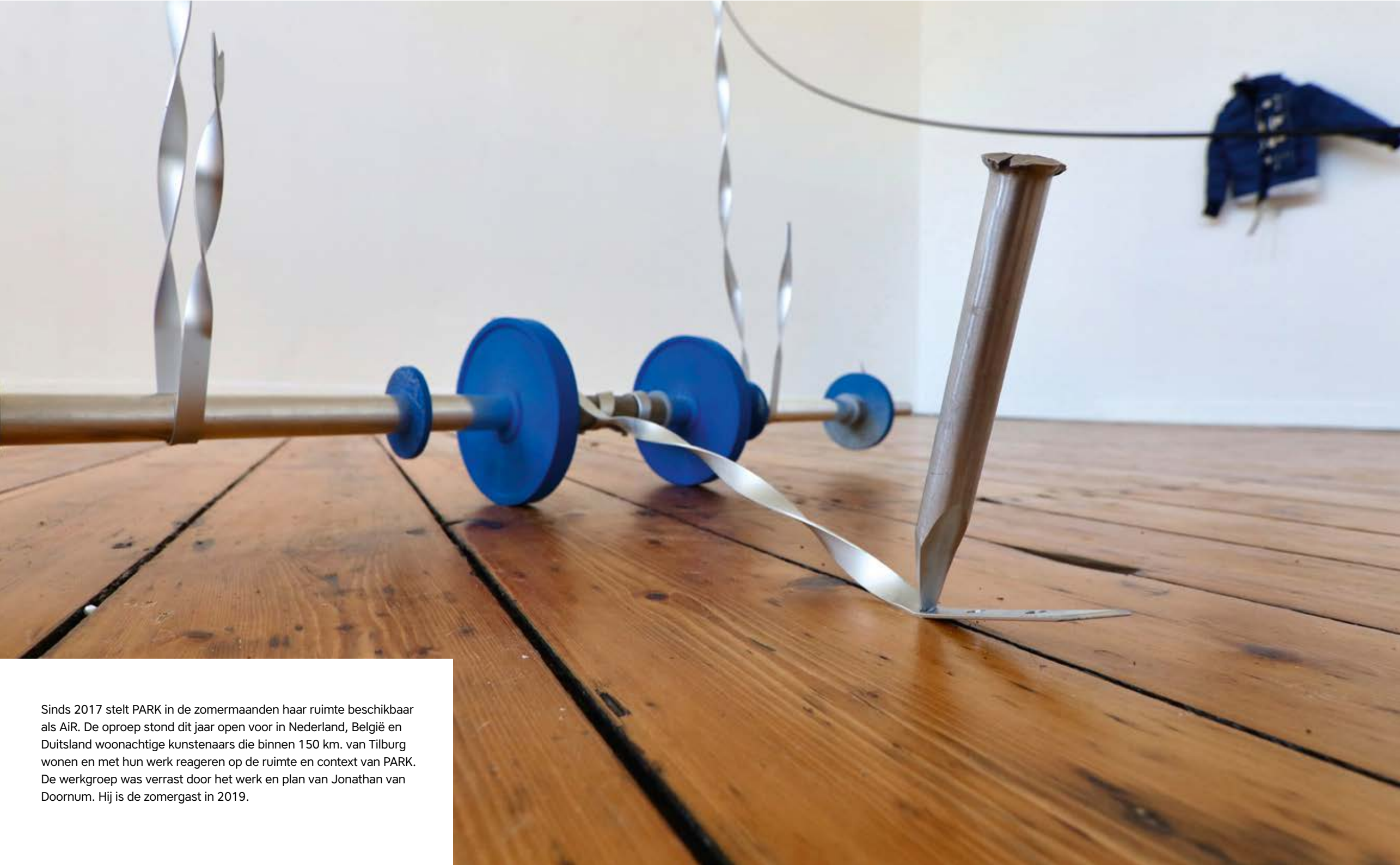
Het werk van Bart Hess (1984) bevindt zich op het snijvlak van vormgeving, mode en beeldende kunst. Hij maakt materiaalstudies, animaties en foto's waarin de relatie centraal staat tussen mens en materiaal, natuur en technologie. Volgens Hess wordt ons lichaam in toenemende mate een platform voor gevoelige, interactieve technologie. Hij onderzoekt met zijn werk de intieme relatie die materialen hebben op onze huid en zoekt daarbij altijd naar het spanningsveld tussen aantrekking en afstoting.

19.06 — 18.08
2019 2019

Jonathan van Doornum NL

SUMMER RESIDENCY 2019

Sinds 2017 stelt PARK in de zomermaanden haar ruimte beschikbaar als AiR. De oproep stond dit jaar open voor in Nederland, België en Duitsland woonachtige kunstenaars die binnen 150 km. van Tilburg wonen en met hun werk reageren op de ruimte en context van PARK. De werkgroep was verrast door het werk en plan van Jonathan van Doornum. Hij is de zomergast in 2019.

Jonathan van Doornum (1987) krijgt de kans om te werken op een grotere schaal. Zijn plan is om een installatie te ontwikkelen die als een drager of display functioneert: 'De wens om deze 'architectonische drager' te ontwikkelen komt voort uit mijn recentste sculpturen die draaien om identiteitsvorming en het uitdragen hiervan. Voornamelijk de introductie van textiel is hierbij erg belangrijk geweest. De materiaaleigenschappen van textiel vormen een groot contrast met de materialen die ik meestal gebruik zoals HPL, aluminium en epoxyklei. Deze zijn kouder en refereren vaak aan de gebouwde omgeving. Textiel echter kan gedragen worden en vormt op die manier een sterke verbinding met de sociale omgeving, de samenleving en tradities. Het is een materiaal dat al door alle eeuwen heen als identiteitsuiting is toegepast. Ook nu nog wordt het straatbeeld gevuld met modetrends en rages. Tijdens de werkperiode in PARK wil ik dit onderzoek verder voortzetten.' Daarnaast is de rijke textielgeschiedenis van Tilburg een interessante invalshoek voor hem. Het geeft Van Doornum de mogelijkheid om door middel van de lokale geschiedenis een nieuwe impuls aan zijn proces te geven.

De laatste twee weekenden van de periode zijn de resultaten te zien geweest tijdens open studiodagen en een finissage.

Deze presentatie toont het werk van twee kunstenaars die de grenzen van de schilderkunst opzoeken. De dialoog tussen beide kunstenaars resulteert in de speelse duotentoonstelling 'Let's Stick Together'. PARK is het toneel voor een levendig spel waarin de werken van Lucas en Rotteveel aan elkaar en in de ruimte gehecht zijn. De opening is verricht door Paula van den Bosch, curator Bonnefantenmuseum Maastricht.

LET'S STICK TOGETHER

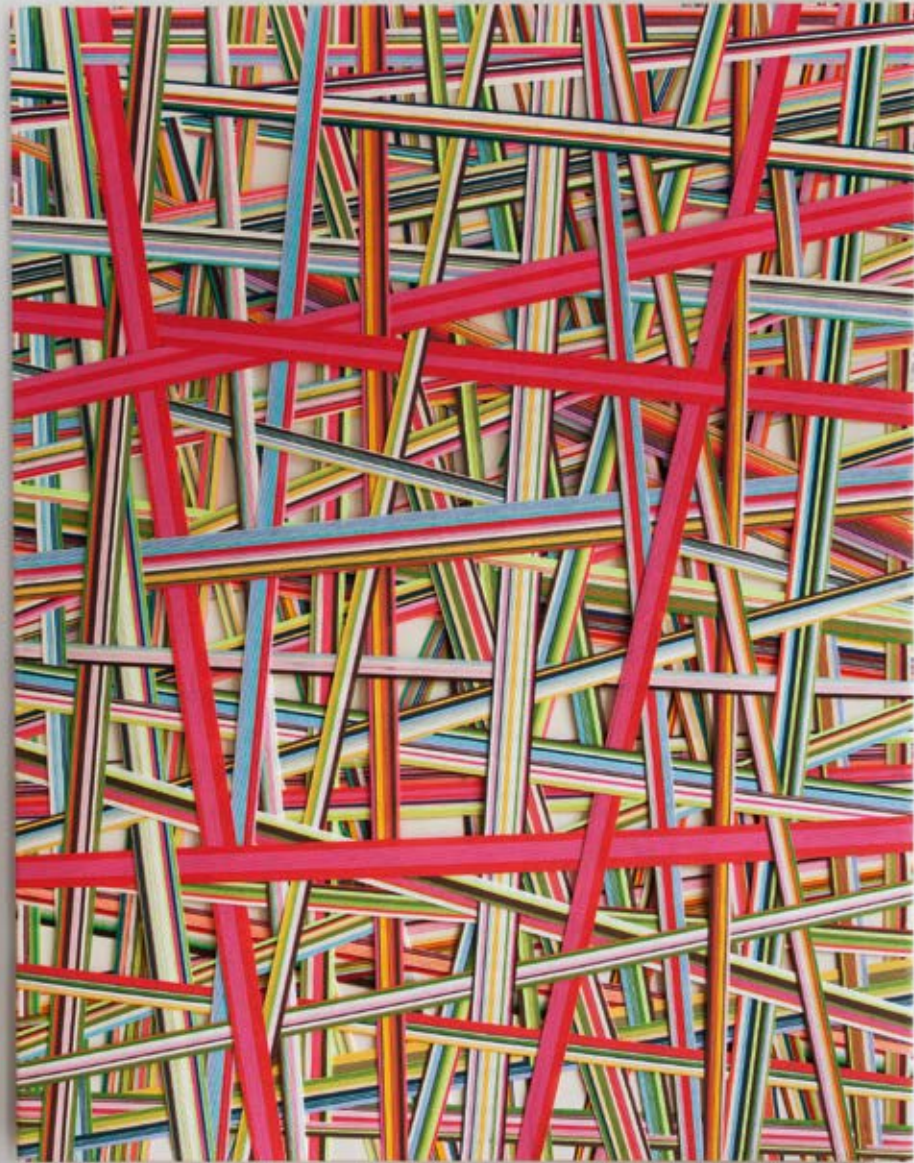
05.05 — 16.06
2019 — 2019

Ien Lucas NL

Jochem Rotteveel NL

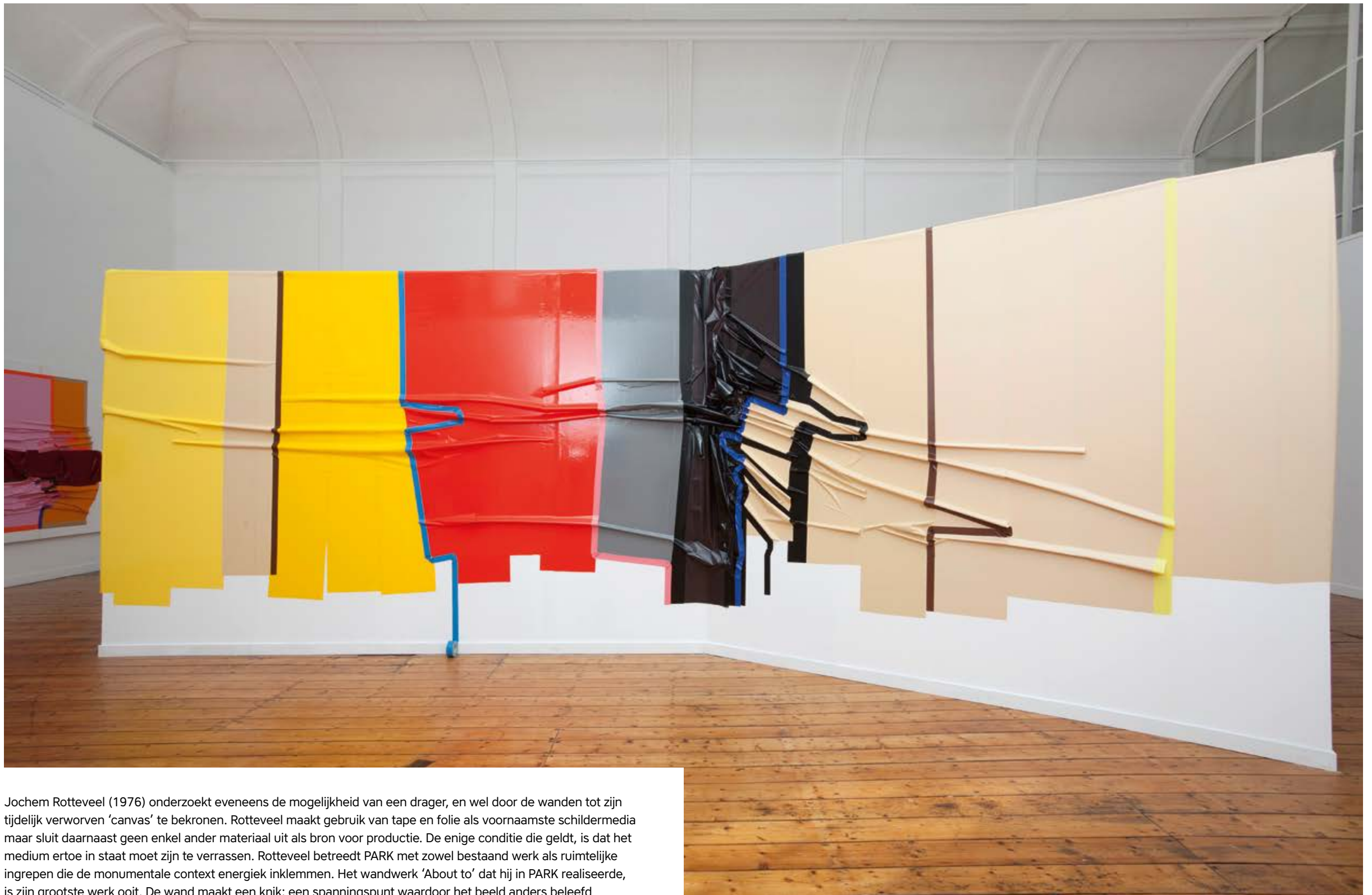

len Lucas (1955) is abstract schilder pur sang. Haar werk manifesteert zich in veelkleurige composities die verder rijken dan de begrenzing van het spieraam. De non-figuratieve composities kenmerken zich door onderzoek naar vorm, materie, structuur en kleur. Lucas laat ons tasten in onbetreden gebieden en voert ons mee naar haar dagelijkse inspiratiebron: het plezier om te experimenteren. In PARK wordt zowel ouder als recent werk getoond, waarmee Lucas niet alleen met het werk van Rotteveel, maar ook binnen haar eigen oeuvre naar verbinding zoekt. De ateliersituatie van Lucas, waarin zij werken verplaatst, herschikt en schuift, wordt in de ruimte van PARK doorgevoerd. Deze daagt haar uit te spelen en nieuwe mogelijkheden in beeld te onderzoeken.

Jochem Rotteveel (1976) onderzoekt eveneens de mogelijkheid van een drager, en wel door de wanden tot zijn tijdelijk verworven 'canvas' te bekronen. Rotteveel maakt gebruik van tape en folie als voornaamste schildermedia maar sluit daarnaast geen enkel ander materiaal uit als bron voor productie. De enige conditie die geldt, is dat het medium ertoe in staat moet zijn te verrassen. Rotteveel betreedt PARK met zowel bestaand werk als ruimtelijke ingrepen die de monumentale context energiek inklemmen. Het wandwerk 'About to' dat hij in PARK realiseerde, is zijn grootste werk ooit. De wand maakt een knik: een spanningspunt waardoor het beeld anders beleefd wordt. Onderaan het werk bungelt een rol tape die het werkproces zelf blootlegt en een ingang biedt aan ons, de toeschouwer. We zien het werk op voor- en achterwand en kunnen zo de zwaartekracht ervan ervaren.

LET'S STICK TOGETHER

IEN LUCAS

JOCHEM ROTTEVEEL

Jasper van Aarle ^{NL}

Pim Kersten ^{NL}

Stijn Kriele ^{NL}

Tyrell Kuipers ^{NL}

Chantal Rens ^{NL}

Paul van Rijswijk ^{NL}

Tineke Schuurmans ^{NL}

Marina Višić ^{NL}

Niko de Wit ^{NL}

VAN HIERUIT

17.03 — 21.04
2019 2019

In 'Van Hieruit' toont PARK het werk van negen in Tilburg woonachtige en werkzame kunstenaars. Met deze expositie wil PARK recht doen aan de gedachte Tilburg, stad van makers. Al vele decennia is de stad rijk aan kunstenaars van verschillende generaties die werken in heel diverse disciplines en expressievormen. De tentoonstelling is gewijd aan nog niet eerder in PARK getoond Tilburgs talent. Van hieruit de wereld in. De opening is verricht door Marcelle Hendrickx, wethouder van cultuur gemeente Tilburg.

Paul van Rijswijk (1965) toont werken die een tijdspanne van ruim tien jaar omvatten. De selectie, bestaande uit kleine, poëtische sculpturen en een grotere, ruimtelijke installatie die Van Rijswijk slechts eenmaal eerder toonde, geeft de diversiteit van zijn werk weer.

Pim Kersten (1980) zoekt naar een lyriek van vorm, idee, materiaal en ruimte. De schilderkunst is hierbij zijn voornaamste vertrekpunt, maar het werk heeft tevens sculpturale eigenschappen. Ieder afzonderlijk werk van Kersten kan gezien worden als 'potentie' die tracht te resoneren met het andere, de toeschouwer en de ruimte waarin het zich begeeft.

Niko de Wit (1948) bouwt onder het motto 'Alles wat je ziet is bruikbaar om tot een beeld te komen' al vele jaren aan een gevarieerd oeuvre. Vaak vertoont zijn werk een 'Topsy Turvy': een omgekeerde wereld die de metamorfose laat zien van de waargenomen werkelijkheid. In het recente beeld 'Another Side' blijkt de waaier die voor verkoeling zorgt tegelijkertijd een bommenwerper in de hitte van de strijd. Eenduidigheid is slechts schijn.

Tyrell Kuipers (1994) kopieert of vertaalt objecten met een alledaagse betekenis in heldere schilderijen. Zo speelt zij met de overeenkomsten van het onopvallende en het esthetische. Kuipers won in 2017 met haar afstudeerwerk aan Fontys Hogeschool voor de Kunsten de LeoXIII Prijs.

Jasper van Aarle (1980) verbeeldt hoe de fysieke wereld altijd en overal aanwezig is. Hij toont niet zozeer hoe deze zich aan ons voordoet, maar juist het karakter en de structuur van wat daaraan voorafgaat; het creatieve principe dat erin schuilgaat. Zijn tekeningen en sculpturen maken daarmee onderdeel uit van een ontologisch, beeldend onderzoek naar het proces van ontstaan en vergaan.

Stijn Kriele (1972) centraliseert het gecultiveerde landschap en onderzoekt welke constanten onmisbaar zijn om het landschap nog als zodanig te herkennen. Kriele streeft ernaar de essentie van landschapsbeleving te bereiken en het maximale rendement uit een minimaal gebruik van de beeldmiddelen te halen. In de gelijktijdige aanwezigheid van abstractie en figuratie toont het werk openheid en beweging.

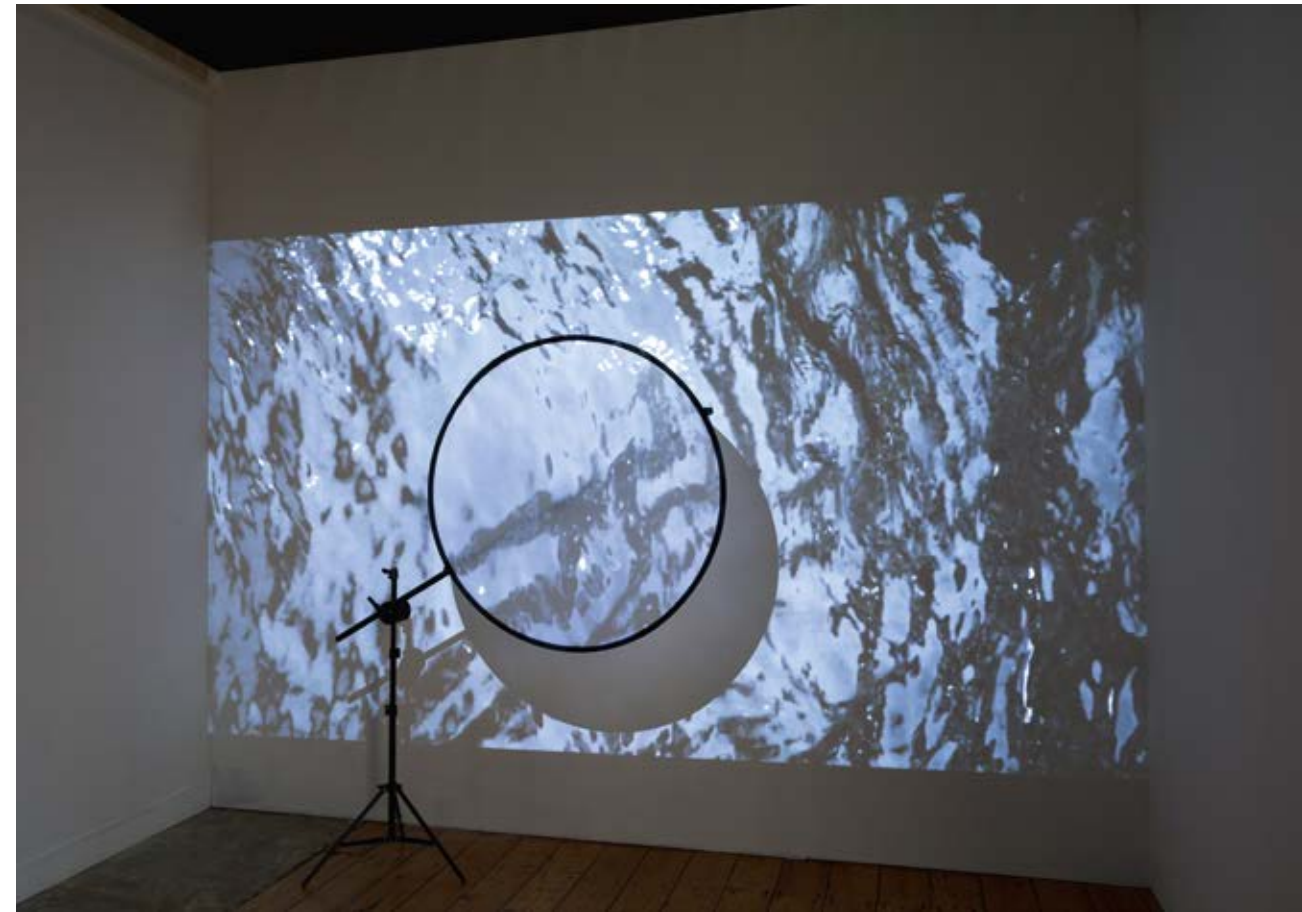
Tineke Schuurmans (1962) opereert vanuit diverse perspectieven. De mens is volgens haar niet wetenschapper, estheet óf ethicus. We kunnen met verschillende brillen observeren. Schuurmans laat ons dan ook anders kijken naar wat we eten, hoe we ons kleden en naar onze relatie met de natuur. Niet met een opgeheven vinger, maar als mogelijkheid tot heroverweging. In 'Oog in oog' krijgt het dier een gezicht en transformeert in een spiegel om onszelf te bevragen.

Chantal Rens (1981) maakt collages en boeken die ze publiceert onder 'Pantofle Books', een onafhankelijke uitgeverij die Rens in 2014 oprichtte samen met cartoonist Gummbah. Haar collages zijn vaak zowel grappig als verontrustend en maken gebruik van speelse interventies die je uitdagen je af te vragen wat je ziet.

Marina Višić (1987) onderzoekt hoe verschillende texturen en bewegingen opgenomen kunnen worden in het landschap van een bewegend beeld. De fysieke ervaring van materialen en de tactiele kwaliteiten van licht en kleur spelen een belangrijke rol, evenals het formaat en de plaatsing van videobeelden in relatie tot het lichaam van de toeschouwer. Višić representeert het beeld als een object in constante verandering, vaak gebaseerd op herhaling.

CROSSING

09.03 — 10.03
2019 2019

Toine Horvers NL

'Crossing' is een groepsperformance van beeldend kunstenaar Toine Horvers, geïnspireerd op de geluidsbeweging van een overtrekkend vliegtuig. De oorspronkelijke performance vond plaats in 1984 in dezelfde ruimte, destijds Stichting ENNU, nu expositieruimte PARK. Het ging toen om een streng gereguleerde verplaatsing van een grote groep mensen, een begeleidende elektronische geluidscompositie en een regelbare verduistering. In deze remake staan de uitvoerende personen en hun stemmen centraal. De groep uitvoerenden bestaat uit zo'n 20 personen, er worden geen hulpmiddelen gebruikt; er zijn alleen mensen en hun stemmen.

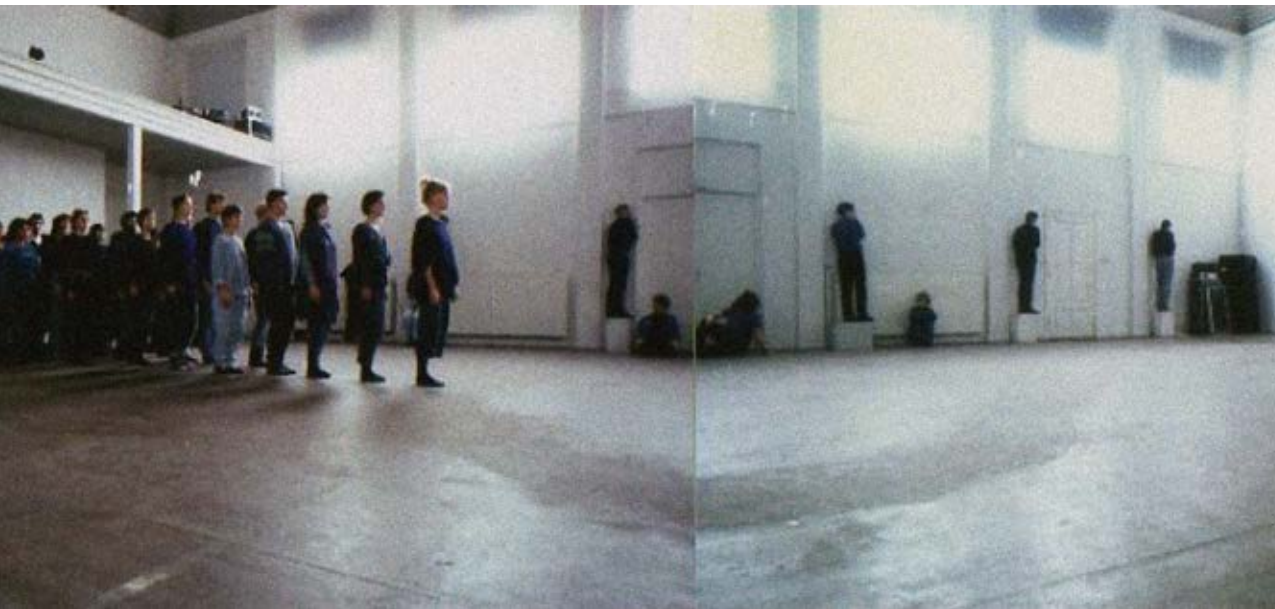

Toine Horvers (1947) is zich de afgelopen jaren sterk gaan focussen op gesproken woord, als uitdrukking van energie. Zijn tekstuele beschrijving van vliegtuiggeluiden vormt de basis van deze remake waarin stemmen van de performers een belangrijke rol spelen. Zoals het geluid van een overtrekkend vliegtuig zich ontwikkelt van niets tot ruimtevuullend, om dan weer te verdwijnen in het niets, zo bouwt zich aan een kant van de ruimte een groep mensen op die geleidelijk de hele ruimte overbrugt en zich aan de andere kant weer afbouwt. Tijdens die oversteek spreken zij als één stem een tekst uit die het geluid van een overtrekkend vliegtuig beschrijft. De performance wordt op twee middagen uitgevoerd. Voor de uitvoering werkt Horvers samen met Oda Buijs, theaterdocent aan Fontys Hogeschool voor de Kunsten.

Dit is de opmaat voor een performancefestival dat PARK in samenwerking met Theater De Nieuwe Vorst organiseert in oktober 2019.

'Crossing' in 1984

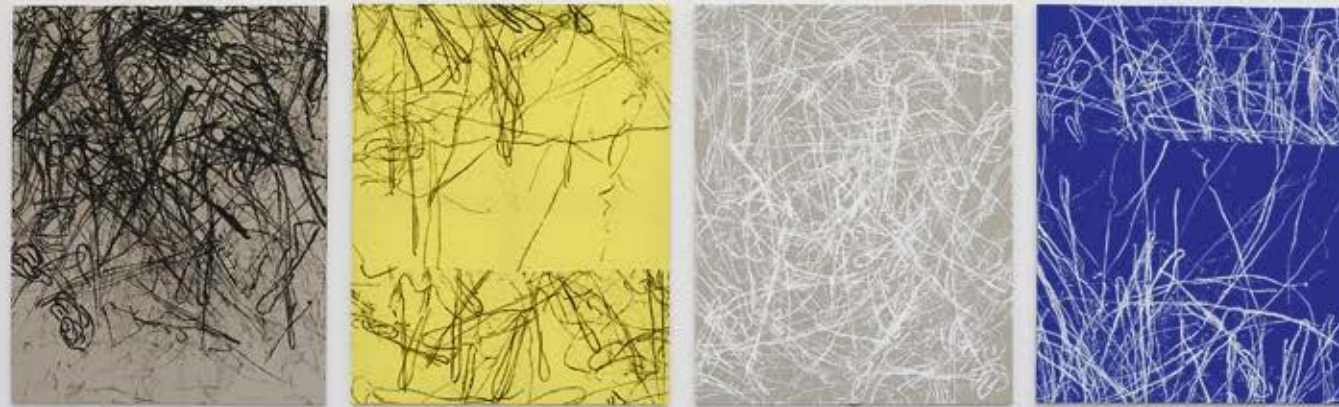
20.01 — 24.02
2019 2019

Ide André ^{NL}

Koen Delaere ^{BE/NL}

SHAKE, RATTLE, ROLL!

Voor Delaere en André is 'painting' nooit passief. Het is zowel de actie die leidt tot een object als het fysieke beeld waar dit in transformeert. Beiden onderzoeken de uitbreiding van het schilderij door een samenkomst van activiteiten, theoretisch bronnenonderzoek, sociale media en interpersoonlijke relaties, als basis voor het maakproces. Voor 'Shake, Rattle, Roll!' is door de kunstenaars tijdens de opbouwperiode in PARK speciaal nieuw werk gerealiseerd. De opening is verricht door Dominic van den Boogerd, directeur van De Ateliers Amsterdam.

Ide André (1990) stelt zijn doeken in dienst van zijn leven; het is het decor waarop hij speelt. Het stoeise en energieke werk ontstaat door de aanwezigheid van een tafereel of voorwerp in of rondom het atelier, zoals een touw, kabel, regenbui of modderschoen. Sporen en/of fysieke restanten blijven achter op het doek en vormen de basis van het abstracte schilderij.

Koen Delaere (1970) onderzoekt abstractie op expressieve en experimentele wijze. Zijn schilderijen ontstaan in een continue interactie tussen materie, beweging en ruimte. Het proces van actie en afstand nemen vormt zich spelenderwijs tot een gebalanceerd geheel. In Delaere's werk voeren kleur, structuur en ritme sterk de boventoon. Het is een uitstrekking van zijn leven – en andersom.

I Said shake rattle roll!

I Said shake rattle roll!

I Said shake rattle roll!

Well, you never do nothin' to save your doggone soul

FIELDS OF JOY

03.11 — 16.12

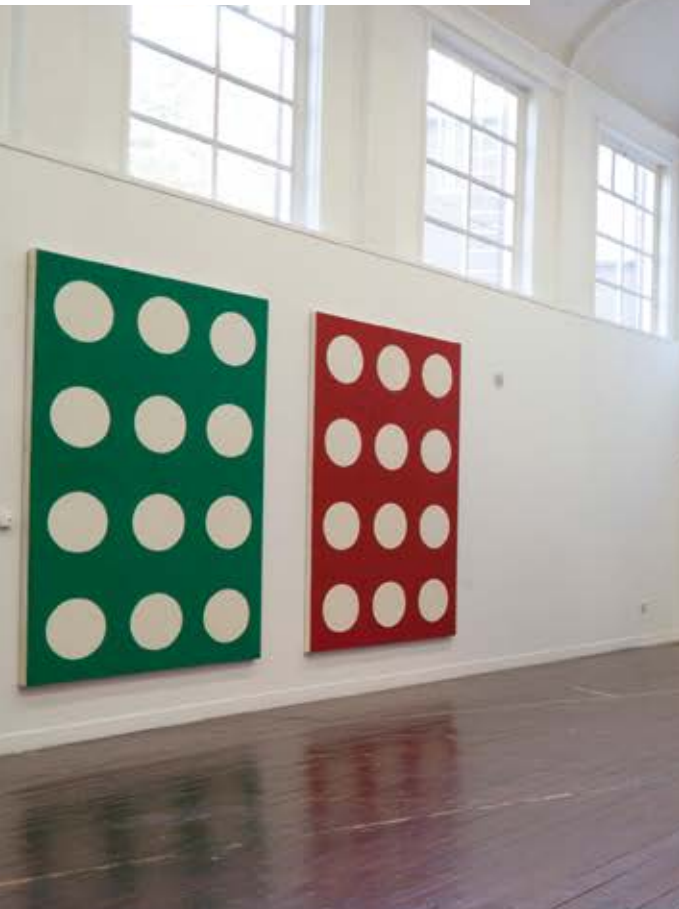
2018

2018

Piet Dieleman ^{NL}

Jan van der Ploeg ^{NL}

Beat Zoderer ^{CH}

De tentoonstelling 'Fields Of Joy' toont ruimtegevullende abstract geometrische werken die elkaar vanuit een diversiteit in disciplines aanvullen. De reeks grote schilderijen van Piet Dieleman wordt getoond naast een ter plaatse gemaakte monumentale muurschildering van Jan van der Ploeg en een grote sculptuur van Beat Zoderer. De opening is verricht door auteur en curator Alex de Vries.

Beat Zoderer (1955) gebruikt voornamelijk alledaagse materialen als basis voor zijn werk. De kunstenaar haalt zijn materialen uit de algemene bouwmarkten. In plaats van ze te veranderen, maakt Zoderer gebruik van deze materialen binnen wat in eerste instantie lijkt op methodische structuren gebaseerd op herhalingen of wiskundige systemen. Dit is echter een misleiding, omdat elk stuk een willekeurig element toestaat.

Tijdens het grotendeels spontane proces van het maken van werken, wordt Beat Zoderer geleid door een poging om orde te scheppen in chaos. Om dit te vergemakkelijken, put hij soms uit de formele taal van historisch werk van geometrische abstractie. De complexiteit van elk stuk zorgt bewust voor onvolkomenheden en fouten. Het is deze zichzelf tegensprekende en dubbelzinnige kwaliteit van de werken die hen de speelsheid geeft die waarschijnlijk de kunstenaar en zijn werk het best typeert.

Schilderen is voor Piet Dieleman (1956) een intensief, langdurig en moeizaam proces. Zijn aandacht richt hij op het materiaalgebruik. Verschillende soorten verf kunnen ervoor zorgen dat gedeelten in het werk naar voren komen of juist terugwijken, hoewel dat ook ongewis kan blijven. In Dielemans werk moet je voortdurend kijken wat je nu eigenlijk ziet of juist niet ziet. Begin 2000 begint Dieleman het motief van de cirkel verder uit te werken. Het monochrome veld wordt doorbroken door een raster van gaten, die een overdonderend effect van diepte laten zien, vertaald in twee dimensies op het doek. Door ze steeds op andere wijze op het doek of papier te plaatsen, ontstaat een uitzonderlijke dynamiek en beweeglijkheid. De gatenschilderijen zijn conceptueel, grafisch streng maar speels in uitvoering. De kunstenaar kan er een oneindige verscheidenheid van combinaties mee maken.

Jan van der Ploeg (1959) werkt met een herkenbare grafische beeldtaal die hij gedurende zijn hele carrière zorgvuldig heeft opgebouwd. Sinds 1997 werkt hij met een basisvorm die voorkomt in veel van zijn schilderijen. Deze vorm die hij metaforisch 'grip' noemt, is een rechthoek met afgeronde hoeken en is alleen in zijn recente schilderijen enigszins gevarieerd. Bij Van der Ploeg gaat aan al zijn kunstwerken een schetsproces vooraf. Een zorgvuldig proces van plannen en bouwen dat plaatsvindt voordat het schilderen begint. Een compositie maken begint met het schuiven van platte bouwstenen en grafische vormen en het experimenteren met een oneindig palet van tinten en kleuren. Dit is de speelplaats van Van der Ploeg waarin hij de ultieme vrijheid en het plezier vindt om steeds verrassende maar zeer goed uitgebalanceerde combinaties te creëren.

Een zekere kalmte

Anneke van Wolfswinkel

februari 2021

Als ik van Station Tilburg naar het pand van kunstenaarsinitiatief PARK loop, doe ik mezelf een plezier en maak, voordat ik naar binnen ga, een kleine omweg door het Wilhelminapark. Al heeft het dan het formaat van een driehoekige postzegel, het heeft alles wat een park een park maakt: een weide die uitnodigt tot lui liggen, een bruggetje over een water, monumentale bomen die schaduw geven, eendjes en een speeltuintje, allemaal verbonden door wandelpaden met bankjes erlangs. Zo'n stadspark, ingeklemd tussen wegen en huizenrijen, is een verdraaid goede uitvinding.

PARK bestaat 7,5 jaar – niet piep meer, maar nog wel jong. Het Tilburgse kunstenaarsinitiatief heeft al een indrukwekkende stoet kunstenaars de revue laten passeren, maar de nog jonge geschiedenis is anders dan die van de bonkige grote broers. Achter het begrip 'kunstenaarsinitiatief' gaat een rijke en tegendraadse traditie schuil. Denk maar aan het gekraakte dorp Ruigoord onder de rook van Amsterdam, dat in de jaren '70 en '80 een vrijplaats was voor vrije geesten, met legendarische feesten gedrenkt in alcohol en geestverruimende middelen. Nina Hagen en Herman Brood traden er in een (fictief) huwelijk, ingezegend door de dichter Simon Vinkenoog, en geflankeerd door een stoet in zwart leer gehulde motorrijders. Kunstenaarsinitiatief W139 aan de Amsterdamse Warmoesstraat, gekraakt in 1979, houdt strijdbaar stand als laatste bastion van kritische tegencultuur in het commerciële en toeristische hart van de hoofdstad. Ook De Fabriek in Eindhoven, begonnen in 1980, komt voort uit de kraakbeweging. Je voelt de sfeer er nog steeds: een beetje ruig, een beetje rafelig. De feestjes in de kelder zijn minstens zo de moeite waard als de kunst in de hoofdruimte.

PARK is niet alleen jeugdiger, maar ook een tikje sjiekler dan de meeste kunstenaarsinitiatieven. Wat PARK onderscheidt is een zekere kalmte. Wat wil je, in een voormalige kapel,

waar je bij binnenkomst direct je blik omhoog richt en je stemgeluid wat dempt. Natuurlijk, ook een kapel kan je op z'n kop zetten, maar dat gebeurt hier niet. De kunstenaars die PARK dragen, Rob Moonen, Linda Arts, René Korten en Liza Voetman, nemen een opmerkelijk bescheiden rol in. Ze willen kunstenaars ruimte bieden om hun kunst te realiseren en te laten zien. Niks meer en niks minder. Er hoeft niets verkocht te worden, zoals op een kunstbeurs, en er hoeft geen kunstenaar aan de canon te worden toegevoegd, zoals bij een museum. Bij een tentoonstelling in PARK zul je ook niet gauw stuiten op doorwrochte theorieën, er worden geen barricaden beklommen of manifesten uitgedeeld. Bij PARK worden de kunst én de bezoeker met rust gelaten: geef je ogen de kost, neem je tijd. De kunstwerken hebben er vrijwel zonder uitzondering een grote zintuiglijke kwaliteit. Niet gehinderd door zwaar gecensureerde concepten word je simpelweg verleid tot kijken. De verleiding komt van de aantrekkelijke materialiteit van papier, doek, verf, keramiek, hout en wat niet al. Van formaat en vorm, kleur en geur. Bij PARK krijgt kunst de ruimte om echt aanwezig te zijn.

Wat gebeurt er dan precies, als ik bij PARK naar kunst kijk? Vaak weet ik aanvankelijk niet wat ik zie, maar dat geeft niet: ik verwonder me, ik wen langzaam aan wat ik zie, ik word geraakt en verrast. De ene keer vind ik wat ik zie maar raar, maar een volgende keer zie ik iets waar ik helemaal door gegrepen word. Maar altijd laaf ik me bij PARK aan beelden die me losweken van die eindeloze visuele timeline waar ik me dag in dag uit aan blootstel en die het afgelopen jaar overheerst werd door nieuwe, verontrustende en soms ronduit groteske beelden: patiënten en artsen op IC's met angst in hun ogen, rijen stilstaande ambulances buiten de deuren van het ziekenhuis in Londen, de minister-president in zijn Torentje, oude mensen achter glas die zwaaien naar hun volwassen kinderen op een hoogwerker, rijen auto's die door teststraten kruipen, een eindeloze stoet virusduiders in talkshows, woedende horden op de trappen van het Capitool, de ME die het Museumplein schoonveegt, een brandende auto op het stationsplein van Eindhoven. Het is dan ook bijzonder wrang dat dezelfde pandemie die dat gekmakende bombardement van nieuwsbeelden genereert er ook voor zorgt dat PARK en al die andere ruimtes voor kunst en theater en muziek en dans hun deuren maanden lang moeten sluiten. Ongezien hangt de kunst in het schemerdonker, te wachten tot niemand weet wanneer. Wat mis ik dan die kalme sfeer van de voormalige kapel, waar de buitenwereld even echt buiten is.

Maar wat mis ik dan eigenlijk? Dat ik even kan ontsnappen aan de realiteit, met mijn rug naar de wereld kan gaan staan om onbezorgd naar kunst te kijken? Wanneer ik mijn ogen open voor kunst, sluit ik ze dan niet voor de rampen die zich ontfouwen in de wereld, waarvan de pandemie er maar één is?

Voor kunstenaars is die vraag minstens zo urgent: kunst maken, kan ik dat wel máken? Als ik iets zinvol wil bijdragen,

A certain sense of calm

Anneke van Wolfswinkel

February 2021

Every time I walk from Tilburg Station to artist-run initiative PARK, I allow myself the pleasure of taking a detour through Wilhelminapark before I enter the building. The park may be the size of a triangular stamp but it offers everything a decent park should have: an inviting meadow to idly lie in the grass, a little bridge across a pond, shady monumental trees, ducks and a small playground, all connected by walking paths with their customary benches. This sort of city park, wedged in between roads and rows of houses, is a doggone good invention.

PARK exists for 7.5 years now – not in its infancy anymore, but still young. The artist-run initiative in Tilburg has already orchestrated an impressive parade of artists, but its short history markedly differs from the origins of its more rugged older brothers. The concept of the 'artist-run initiative' covers a rich and contrarian tradition. Think of Ruigoord, for instance, the squatted village close to Amsterdam that became a safe haven for free spirits in the seventies and eighties, with its legendary parties drenched in alcohol and psychedelic drugs. Nina Hagen and Herman Brood celebrated their (fictitious) marriage there, consecrated by the poet Simon Vinkenoog and witnessed by an escort of bikers in black leather. Artist-run initiative W139 in the Amsterdam Warmoesstraat, squatted in 1979, still holds out as a last bulwark of critical counter-culture in the capital's commercial and touristic city centre. De Fabriek in Eindhoven, started in 1980, also originates from the squatter movement. You can still feel the atmosphere: a bit rough, a bit edgy. The parties in the basement are at least as good as the art in the main space.

PARK is not just more youthful, it is also a tad more sophisticated than most artist-run initiatives. PARK's distinctive feature is a certain tranquillity. What else would you expect

in a former chapel, where you direct your gaze upward as soon as you enter, and lower your voice a bit? Of course, you can create mayhem in a chapel as well, but that doesn't happen here. The artists running PARK, Rob Moonen, Linda Arts, René Korten and Liza Voetman, play a remarkably modest role. They want to offer artists a space to realise and show their art. Nothing more and nothing less. The need to sell, so dominant at art fairs, is totally absent in PARK, just like the desire that museums often have to canonise another artist. Exhibitions in PARK are hardly ever accompanied by elaborate theories; no one is storming the barricades or handing out manifestos. At PARK, art and visitors alike are left to their own devices: take a closer look, take your time. With few exceptions, the art works have a strong sensuous quality. Unrestrained by heavily curated concepts they simply entice you to look. The attraction lies in the alluring materiality of paper, linen, paint, ceramics, wood, and what have you. In size and shape, colour and smell. In PARK, art has a chance to be truly present.

So what happens exactly, when I contemplate art in PARK? Initially, I often have no idea what I am looking at, but that is fine: I'm marvelled, I slowly get to grips with what I see, I am touched and surprised. At times I find it all a bit odd, on other occasions I notice something that captivates me completely. But in PARK I can always take solace in images that divert me from that endless visual timeline I expose myself to every single day, and that, for the past year, has been dominated by new, disturbing and sometimes outright grotesque scenes: patients and doctors in ICUs with fear in their eyes, ambulances cuing up outside the gates of a London hospital, the prime minister in his office, old people waving to their grown-up children lifted by a cherry picker to their fifth-story window, lines of cars crawling through the testing stations, an infinite procession of virus exegists appearing in talk shows, angry hordes on the Capitol stairs, MPs clearing out Museumplein, a burning car in the square outside Eindhoven Station. This makes it especially ironic that the same pandemic that generates this maddening bombardment of news footage is also the reason that PARK and all these other places for art and theatre and music and dance have to close their doors for months on end. The art is hanging in obscured light, unseen, waiting until who knows when. How I miss that serene atmosphere of the former chapel, where the outside world is truly outside for a while.

But what is it I actually miss? The possibility to temporarily escape reality, to turn my back to the world in order to carelessly contemplate art? When I open my eyes to art, do I not close them to the disasters unfolding in the world, one of which happens to be this pandemic?

To artists, this question carries at least as much urgency: does it still make sense to make art at all? Wouldn't it be better to become a care worker or a climate activist if I want to contribute something meaningful? One artist

kan ik dan niet beter in de zorg gaan werken of klimaat-activist worden? Een kunstenaar die zich die vraag zeker stelt, is Olphaert den Otter. Jaren geleden zag ik werk van hem in PARK, en onlangs was ik bij hem op atelierbezoek in Rotterdam. Landschappen schildert hij, wolkenluchten, hutjes in het bos, een slaapzak onder een brug. Al veertig jaar werkt hij alleen maar met eitempera, een bewerkelijk materiaal dat teruggaat tot het oude Egypte. De landschappen uit zijn serie World Stress Painting zijn heel aantrekkelijk om naar te kijken. Soms ogen ze wat desolaat, met omgevallen bomen, vuur aan de horizon of rondslingerende autowrakken, maar intussen zijn ze ook gewoon mooi, wat nog wordt versterkt door zijn fabelachtige schildertechniek en de heldere kleuren van de tempera. Ronduit dromerig zijn de luchten uit de Phoebus-serie: weids, rijk van kleur en met de meest prachtige wolkenformaties. Maar wie zich in het werk verdiept, ziet dat schijn bedriegt. De landschappen zijn stuk voor stuk gebaseerd op foto's van plekken waar zich door de mens veroorzaakte rampen afspelen: milieurampen, overstromingen, vervuiling, bosbranden en orkanen. En met die ogenschijnlijk onbezorgde wolkenluchten wil Den Otter onze aandacht richten op de 'onzichtbare ramp' van luchtvervuiling en klimaatverandering die zich onder onze ogen voltrekt.

Wat voor het werk van Olphaert den Otter geldt, gaat ook op voor het werk van veel andere kunstenaars: ze staan midden in de wereld en reageren op wat daar gebeurt. Niet met de frituurpan-achtige directheid van een tweet, maar met de stoofpot-achtige traagheid van de verbeelding. Den Otter laat een krantenfoto van een rampplek soms wel twaalf jaar in een la liggen voordat hij er een World Stress Painting aan wijdt. Door het kijken naar kunst wordt je blik op de echte wereld niet vertroebeld, maar juist verscherpt.

En ja, net zo vaak zijn kunstwerken gewoon mooi, of wonderlijk, reageren ze helemaal niet op brandende kwesties. Ze zijn er gewoon, en dat is genoeg. Neem nou die twee bizar grote beelden van geblokte reuzen van Tom Claassen die met al hun heerlijke lomphed in PARK stonden. Of het werk van Johan Tahon, die mensfiguren maakt van keramiek, soms langgerekt, het glazuur druipend van het hoofd – verstild en eenzaam, en door en door menselijk. Beelden zoals deze nodigen uit tot reflectie op dieper liggende menselijke ervaringen van kracht en kwetsbaarheid, verdriet, angst en vreugde. Kunst schept ruimte in de geest en kan ons, al is het maar in een kort moment, verbinden met wat zich onder de oppervlakte van ons dagelijkse bestaan afspeelt. Zo kan in de rust van een plek als PARK ook een hernieuwde onrust ontstaan. Er wordt een verlangen in je aangewakkerd, je wordt aangespoord om een nieuwe gedachtegang te verkennen, of je aandacht te verleggen naar iets wat wezenlijk voor je is.

Het zou potsierlijk zijn om Tilburg met New York te vergelijken, maar toch komt de gedachte aan Central Park bij me op. Ik vind het een prachtige metafoor voor een kunstruimte, een museum, en ook voor PARK. Op iedere plattegrond en

luchtfoto van New York is het zo'n krachtig beeld: de grote, strak afgebakende rechthoek van groen en water die het hart vormt van de ultieme stad. Dankzij de meanderende paden doe je er gerust twee of drie uur over om het vier kilometer lange park van noord naar zuid te doorkruisen. Het park, gerealiseerd in de jaren '60 van de negentiende eeuw, was er al vóór de hoogbouw die het nu aan alle kanten heeft ingesloten. Het stadsbestuur had een visionaire blik, door toen al een substantieel deel van Manhattan vrij te houden voor groen. Daar kon de overprikkelde stadsbewoner even tot rust komen, was de gedachte. Let wel: dat was nog vóór de bouw van de eerste wolkenkrabbers, en ook de elektrische straatverlichting, de radio en de auto moesten nog worden uitgevonden. Inmiddels worden bestaande woontorens in Manhattan vervangen door nog veel hogere en luxere torens en moet je voor een appartement dat direct aan het park grenst al gauw 45 miljoen dollar neertellen. Maar de kaarsrechte buitengrenzen van het park zijn al die tijd verdedigd en zijn nog altijd onverbiddelijk. Deze openbare en open ruimte, precies op de plek met zo'n beetje de hoogste grondprijs ter wereld, wordt niet verhandeld en niet bebouwd, want hij is onmisbaar. Het is ademruimte, een plek om te vertragen en te reflecteren, te midden van de stad die 24 uur per dag door dendert.

Frederick Law Olmstead, één van de architecten van Central Park, verwoordde zijn droom van het stadspark zo: 'The beauty of the park should be the beauty of the fields, the meadow, the prairie, of the green pastures, and the still waters. What we want to gain is tranquility and rest to the mind.'

Ik zie reikhalzend uit naar de tijd dat kunstenaarsinitiatief PARK weer voluit kan zijn wat het moet zijn: een kalme ruimte te midden van de voortrazende wereld, waar je in alle rust simpelweg kan kijken. Een ruimte voor verfrissende beelden en goede ideeën, misschien zelfs voor schoonheid en troost.

who has certainly been asking himself this question, is Olphaert den Otter. Years ago, I saw his work in PARK and recently, I visited him in his studio in Rotterdam. He paints landscapes, cloudscapes, small forest sheds, a sleeping bag under a bridge. For forty years, he has only worked with egg tempera, a laborious material already in use in ancient Egypt. The landscapes from his World Stress Painting series are very attractive to look at. They may seem a bit desolate at times, with fallen trees, fire at the horizon or car wrecks scattered about, but they are also just really beautiful, their appeal enhanced by Den Otter's fabulous technique and the tempera's bright colours. His paintings become positively dreamy in the skies of the Phoebus series: panoramic, with saturated colours and the most magnificent cloud formations. However, anyone studying the works more closely, will find that looks can be deceiving. Each of the landscapes is based on photographs of places where man-made disasters unfold: environmental catastrophe, floods, pollution, forest fires and hurricanes. And with his apparently carefree cloudscapes Den Otter means to draw our attention to the 'invisible disaster' of air pollution and climate change that is happening before our eyes.

What counts for the work of Olphaert den Otter, also applies to the work of many other artists: they are deeply involved with society and respond to current event. Not with the deep fryer-like directness of a tweet, but with the stewpan-like deliberateness of the imagination. Den Otter may keep a newspaper image of a disaster in a drawer for as long as twelve years before he turns it into a World Stress Painting. Looking at art doesn't cloud your vision of the real world, it enhances it instead.

And yes, art works can just as often be simply beautiful, or wonderful, in no way responding to urgent issues. They are just there, and that is enough. Take these two absurdly large block-figured giants by Tom Claassen that crowded PARK with all their delightful awkwardness. Or the work of Johan Tahon, who makes ceramic human figures, sometimes elongated, the head dripping with glaze – tranquil and lonely, and human through and through. Images like these invite reflection on deeper-lying human experiences of force and vulnerability, grief, fear and joy. Art opens up space in our minds and can connect us, however fleetingly, with what goes on beneath the surface of our every-day existence. This also allows for renewed unrest to arise from the quiet of a place like PARK. It fans a desire somewhere inside, it encourages you to explore a new line of thoughts, to turn your attention to something that is essential to you.

It would be ludicrous to compare Tilburg to New York, and yet the thought of Central Park comes to mind. I find it a beautiful metaphor for an art space, a museum, and also for PARK. On every map and every aerial photograph of New York it is such a powerful image: the large, tightly delineated rectangle of green and water that constitutes

the heart of the ultimate city. Thanks to the meandering paths, it takes you two or three hours easily to cross the four-kilometre length of the park from north to south. The park, realised in the eighteen-sixties, had been there before the high-rise buildings that now enclose it to every side. The city counsel had a visionary outlook to allot a substantial part of Manhattan to green space. Here, they thought, the over-excited city residents could relax for a while. Mind you: this was before the first skyscrapers were built, and before electric street lights, radio and cars were even invented. By now, existing high-rises in Manhattan are being replaced by much higher and still more luxurious towers, while an apartment directly adjacent to the park would easily set you back 45 million dollars. But the razor-straight outer limits of the park have been defended all this time and continue to be immovable. This public and open space, at the very location that has about the highest land prices in the world, can not be traded and not be developed, because it is indispensable. It is breathing space, a place to slow down and to reflect, in the middle of the city that goes on roaring 24 hours a day.

Frederick Law Olmstead, one of Central Park's architects, formulated his dream of the city park as follows: 'The beauty of the park should be the beauty of the fields, the meadow, the prairie, of the green pastures, and the still waters. What we want to gain is tranquillity and rest to the mind.'

I can't wait for the day that PARK artist-run initiative can once again fulfil its intended function without restraints: to provide a quiet space amidst a hectic world, where you can contemplate art at leisure. A space for refreshing images and excellent ideas, perhaps even for beauty and consolation.

PARK 15.03 - 26.04 2020

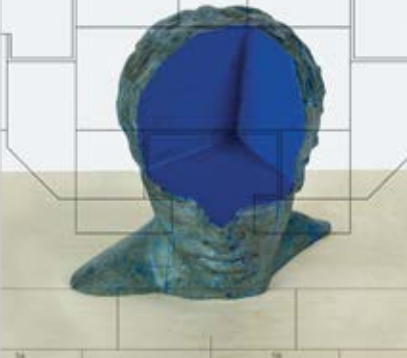
BLOK BUSTER

ROLAND SOHIER
TOM CLAASSEN

PARK 18.01 2020
01.03

Jonas Wijtenburg
Setting/Unsetting/Resetting

Performance Weekend
Art

Performance route rondom het Wilhelminapark Tilburg

5 en 6 oktober 2019
aanvang 13.30 uur bij TextielMuseum

PARK 25.08 - 29.09 2019

ÜBERMENSCH

Stefan Cammeraat «
Bart Hess «
Jenny Holzer «
Mark Manders «
Johan Tahon «
Guus Voermans «
Stan Warnef «
Jenny Ymker «

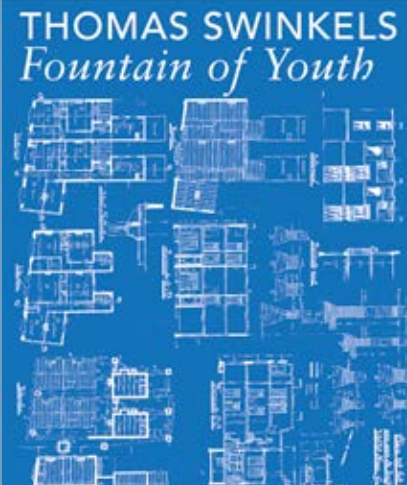
RONALD DE BLOEME NL/DE
PARK 1.12 2019
12.1 2020
OLAF HOLZAPFEL DE

UNTER NACHBARN

PARK 20.10 - 24.11 2019

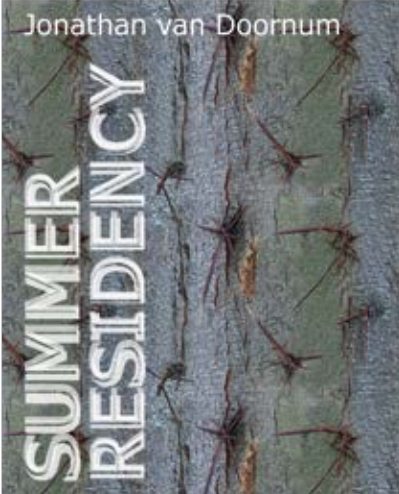
THOMAS SWINKELS
Fountain of Youth

PARK 19.06 - 18.08 2019

Jonathan van Doornum

SUMMER RESIDENCY

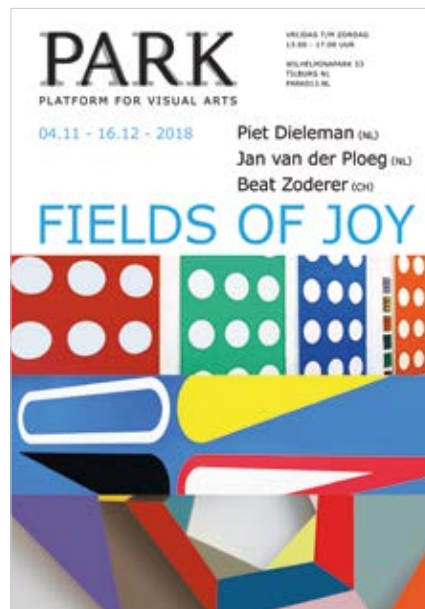
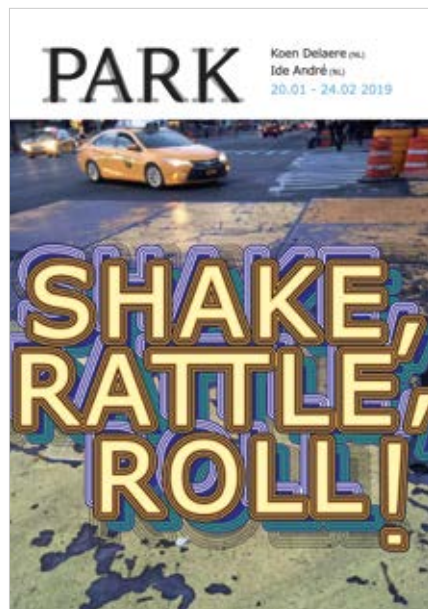

PARK 05.05 - 16.06 2019

let's stick together

len Lucas
Jochem Rotteveel

'We openen vandaag dus niet alleen een tentoonstelling met een reeks spannende kunstwerken, maar vooral ook een uitgekende totaalinstallatie, waarin de blik van ons als kijker heel subtiel wordt gestuurd. Let maar op – ook als je naar boven toe gaat.'

– *Uit de openingspeech van Xander Karskens, Directeur De Ateliers Amsterdam over Fountain of Youth, 19-10-2019*

In de media

'Het is de dualiteit tussen persoonlijke en algemene belevingswerelden, idealisme en realiteit, die Swinkels' solotentoonstelling Fountain of Youth kenmerkt.'

– *Metropolis M / Lena van Tijen over Fountain of Youth, 23-10-2019*

'PARK biedt met *Über Mensch* een geslaagde ruime tentoonstelling. Er is letterlijk veel ruimte voor reflectie tussen de werken. De eeuwige twijfels over wat de menselijke soort nu eigenlijk met zichzelf aan moet, worden (...) soms zakelijk, soms lyrisch, soms absurdistisch gepresenteerd. Er vallen vooral dobbelstenen uit, geen antwoorden.'

– *Villa La Repubblica / Bertus Pieters over Über Mensch, 18-09-2019*

'In the installation at PARK, Van Doornum's objects function as architectural altars; they provide direction without being symbolic. The promise that something was present shines through. The central absence of people is very present: the body dies; the object – the coat, a table – remains. Van Doornum's work is sharp, but at the same time soft and hopeful. It goes up as a divine gesture and seems to want to escape. It is this game, between here and there, that Van Doornum has used to control PARK's monumental space.'

– *Art Viewer over Summer Residency Jonathan van Doornum, 29-08-2019*

'Hij heeft de kans gegrepen om meteen verschillende aspecten van zijn werk bij elkaar te brengen. De persoonlijke ontmoeting met hem, maar het is ook een expositie van zijn tekeningen die intiem gepresenteerd worden in kabinetten. Fraai presenteert hij vijf monumentale schilderijen, zijn *Human Paintings*. Groots en imposant hangen ze bij elkaar aan de wand.'

– *Brabants Dagblad, Eindhovens Dagblad / Gerrit van den Hoven over Ont-moeten, 15-07-2020*

In de media

'Deze tentoonstelling deed ons meteen grijnzen door de knipoog naar de hype voor steeds bombastischer tentoonstellingen in musea. Hier in PARK houden ze het lekker minimaal en tegelijk toch monumentaal. (...) Deze reuzen van kunstenaar Tom Claassen vormen een contrast met het kleurrijke werk op papier van Roland Sohier, dat eromheen aan alle wanden hangt. (...) Wat het werk van beide verder verbindt: een lekker vleugje humor.'

– *De Kunstmeisjes / Nathalie Macieszka, Renee Schuiten-Kniepstra & Mirjam Kooiman over Blokbuster, 13-06-2020*

'Het is een imposant en bruto bouwwerk dat Jonas Wijtenburg heeft opgetrokken in de ruimte van PARK aan het Wilhelminapark in Tilburg. Het gevaarte is opgebouwd uit brede kolommen hardhout die in de hoeken aan elkaar zijn bevestigd en verstevigd met gegalvaniseerd metaal. Het werk beheerst de ruimte en reikt naar het hoge plafond. Het moet een gigantische klus zijn geweest om de balken naar binnen te krijgen.'

– *Brabants Dagblad / Gerrit van den Hoven over Setting/Unsetting/Resetting, 12-02-2020*

PARK activiteiten

20.12 2020

stretched finissage

FINISSAGE CYCLE

Op deze dag vindt de finissage van 'Cycle' plaats, verspreid over de hele middag. Beide kunstenaars zijn aanwezig om de tentoonstelling en het jaar feestelijk af te sluiten.

Vanwege de coronacrisis is deze avond geannuleerd

22.10 2020

tafelgesprek

BIJ NABEELD

Ronny Delrue
Wiesje Peels
Lieven Segers

Vanwege de coronacrisis is deze avond geannuleerd

Bij de tentoonstelling 'Nabeeld' organiseert PARK een kunstenaarsgesprek. Rebecca Nelemans gaat in gesprek met de deelnemende kunstenaars Ronny Delrue, Wiesje Peels en Lieven Segers over hun werk, hun ervaringen tijdens de residentie in het Vincent van GoghHuis in Zundert en hun bijdrage aan deze tentoonstelling.

2018-2020 (diverse data)
educatie en ontvangsten

RONDLEIDINGEN

In deze jaren zijn diverse scholen en instanties te gast in PARK om kennis te maken met onze projecten of gebruik te maken van onze ruimte.

16.10 2020 – Afstuderende studenten Master Kunsteducatie, Fontys Hogeschool van de Kunsten Tilburg, diploma-uitreiking.

09-10 2020 – Scholieren Koning Willem II College Tilburg, bezoek en workshops onder leiding van Annemarieke Schepers.

05/06.10 2020 – Leerlingen De Nieuwste School Tilburg, bezoek en workshops onder leiding van Annemarieke Schepers.

24.09 2020 – Deelnemers Apprentice Master Project, Kunstpodium T, bezoek en rondleiding door René Korten en Rob Moonen.

24.09 2020 – Studenten Fontys Academy of Creative Industries, Minor Design 360 Tilburg, bezoek en rondleiding door René Korten en Rob Moonen.

12.09 2020 – Studenten Academie voor Beeldende Vorming, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en rondleiding door René Korten en Rob Moonen.

20.01 2020 – Studenten Art, Communication and Design, Fontys Hogeschool voor de Kunsten, ontvangst door Rob Moonen en Liza Voetman in aanwezigheid van studieleider Alan Boom en praktijkdocent Lucas Maassen.

06.12 2019 – Studenten Academie voor Beeldende Vorming, Fontys Hogeschool voor de Kunsten, Tilburg, bezoek en rondleiding door René Korten.

24.09 2019 – Leden Rotary Tilburg Oost, lunch en rondleiding door René Korten en Rob Moonen.

16.09 2019 – Deelnemers Day Of The Young Artist, Kunstpodium T en De Pont museum, afsluitende borrel.

14.09 2019 – Deelnemers symposium 'Nietzsche and Humanity: Humanism, Posthumanism, Transhumanism' aan Universiteit Tilburg, bezoek en rondleiding door Annemarieke Schepers en Liza Voetman.

03.09 2019 – Studenten Academie voor Beeldende Vorming, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en rondleiding door René Korten.

02.09 2019 – Studenten Art, Communication and Design, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en rondleiding door Liza Voetman en Rob Moonen.

03.04 2019 – Studenten Academie voor Beeldende Vorming, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en rondleiding door Rob Moonen en René Korten, toelichting door exposerende kunstenaars Stijn Kriele en Niko de Wit.

01.02 2019 – Studenten Academie voor Beeldende Vorming, Fontys Hogeschool voor de Kunsten Tilburg, bezoek en toelichting door exposerende kunstenaars Ide André en Koen Delaere.

22.01 2019 – Studenten Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, bezoek.

18.01 2019 – Leerlingen De Nieuwste School Tilburg, bezoek en rondleiding door exposerende kunstenaar Koen Delaere.

14.11 2018 – Studenten Academie Minerva uit Groningen, bezoek onder begeleiding van kunstenaar/docent Martijn Schuppers.

08.10 2020

tafelgesprek

OVER PAPEGAAIEN GESPROKEN

Harry van Boxtel
JACE van de Ven
Charles Vergeer

Op deze avond staat de papegaai centraal. Directe aanleiding is het verschijnen van 'Jan van Eyck en de Van der Paele papegaai' van auteur Harry van Boxtel (Tilburg, 1952). Hij schreef dit literaire essay vanwege een saillant detail op het rijkgedetailleerde paneel 'Madonna met kanunnik Joris Van der Paele' (1436) van Jan van Eyck, te zien in het Groeningemuseum te Brugge. Sinds zijn jeugd is Harry van Boxtel gegrepen door papegaaien, voornamelijk waar deze opduiken binnen een cultuur- en kunsthistorische context. Reeds in 1980 richtte hij het -digitale - Papegaaienmuseum op, waarop hij zijn trouvailles aan de buitenwacht prijsgeeft.

JACE van de Ven en Charles Vergeer bevragen Van Boxtel over diens idiosyncratische voorliefdes, ondersteund door lichtbeelden en muziekfragmenten.

28.06 2020

concert

BIJ BLOKBUSTER

Roland Sohier
Uli Kürner

Helaas kan er geen finissage van 'Blokbuster' plaatsvinden door corona. Wel zijn de exposerende kunstenaars Roland Sohier en Tom Claassen aanwezig op de laatste dag. Gedurende de middag omlijsten Roland Sohier als zanger en Uli Kürner als gitarist het afscheid van de tentoonstelling met liederen van Tom Waits en anderen.

21.06 2020

boekpresentatie

ZUL JE MET MIJ

Gerdiën Wolthaus Paauw

Op deze dag vindt bij PARK de presentatie plaats van 'Zul je met mij' van fotograaf Gerdiën Wolthaus Paauw. Het boek is een foto-essay over liefdevol rouwen. Eerst is er een besloten moment voor genodigden, daarna voor andere bezoekers.

15.05 2020 – heden

landelijk project

UNLOCKED/RECONNECTED

Jochem Rotteveel

'Unlocked/Reconnected' is een collectieve tentoonstelling waarbij veel partijen binnen de beeldende kunst zich met elkaar verbinden: musea, culturele instellingen, galeries en kunstenaarsinitiatieven. De herstart van het openbare culturele leven is een betekenisvol moment. Dit project is een uitdrukking van blijdschap, verbondenheid en vooral van solidariteit, een uitdrukking ook van reflectie op de afgelopen periode en tegelijk van een op de toekomst gerichte blik. Een tentoonstelling die zich uitstrekt over het hele land. Bij iedere deelnemende instelling is een werk te zien dat de periode die achter ons ligt verbindt met de toekomst.

Unlocked/Reconnected is een initiatief van Dürst Britt & Mayhew, Den Haag en Tegenboschvanvreden, Amsterdam.

Het werk 'Primary Stripes' dat Jochem Rotteveel speciaal voor de toegangsdeuren van PARK maakte sluit aan bij de afgelopen periode van afsluiting en het nu opnieuw opengaan.

18.05 2020

muziek

COMPOSITION FOR BLOKBUSTER

Jacq Palinckx

Vanwege de coronacrisis is PARK gesloten. Op uitnodiging van PARK schreef componist en gitarist Jacq Palinckx een compositie, reagerend op de tentoonstelling 'Blokbuster' met werk van Tom Claassen en Roland Sohier. Hij voerde die uit in PARK, de opname is gepubliceerd op het YouTube-kanaal van PARK.

10/11.04 2020

dans

DANSCOMMENTAAR BIJ BLOKBUSTER

Vloeistof

Terwijl PARK vanwege de pandemie gesloten was, reageerden Anja Reinhardt, Yuri Bongers en Ulrike Doszmann van dansgezelschap Vloeistof op 10 en 11 april op de tentoonstelling 'Blokbuster' met werk van Tom Claassen en Roland Sohier, op uitnodiging van PARK.

Vloeistof brengt op een lichtvoetige en eigentijdse manier maatschappelijke vraagstukken in beeld in de publieke buitenruimte met verrassende performances op bijvoorbeeld het water of midden in de stad. Opnames worden onder de titel 'Vloeistof Danscommentaar' gepubliceerd op het YouTube-kanaal van PARK.

26.03 2020

kunstenarsgesprek

PARK-AVOND TOM CLAASSEN

Tom Claassen neemt ons mee in zijn bijzondere wereld. We maken een rondgang in de tentoonstelling en hij gaat in gesprek met kunsthistorica Rebecca Nelemans. Hij vertelt over het enorme werk dat hij ter plekke voor deze tentoonstelling maakte en hij toont beelden van andere projecten. Ook laat hij fragmenten zien uit enkele films en we gaan misschien wel knutselen met kaas.

Vanwege de coronacrisis is deze avond geannuleerd

09.04 2020

lezing, concert

PARK-AVOND ROLAND SOHIER

Bij aanvang van de avond trakteert gitarist en beeldend kunstenaar Uli Kürner de bezoekers op een fijne, geïmproviseerde elektronische soundscape. Dat Kürner ook normaal gitaar kan spelen blijkt vervolgens als hij Sohier begeleidt, terwijl ze samen een setje liedjes uitvoeren.

Na de pauze vertelt Sohier aan de hand van plaatjes op de digitale toverlantaarn over het tot stand komen van zijn bijdrage aan de tentoonstelling 'Blokbuster'. Als de schoolmeester die hij is kan hij het niet laten daarbij ook in te gaan op de inspirerende voorbeelden uit de kunstgeschiedenis en zijn eigen geschiedenis. Gelukkig mag er ook worden gelachen. En de avond wordt besloten met de 'Quiz zonder verliezers'.

Vanwege de coronacrisis is deze avond geannuleerd.

20.02 2020

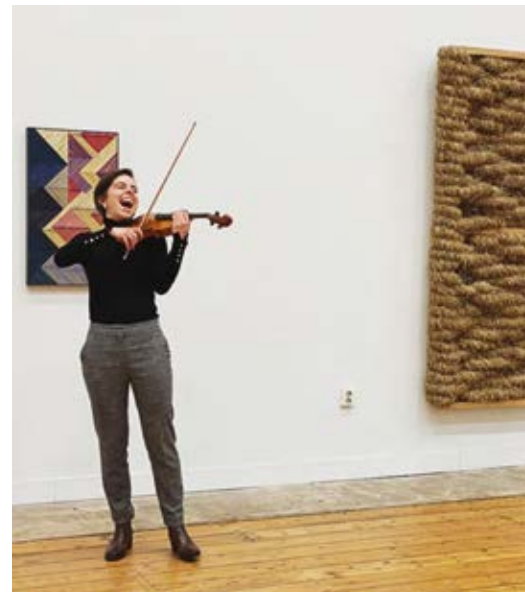
tafelgesprek en concert

BIJ SETTING/UNSETTING/RESETTING

Jonas Wijtenburg
Lex van Lith
Nils Davidse
Liza Voetman

Bij de tentoonstelling 'Setting/Unsetting/Resetting' van Jonas Wijtenburg organiseert PARK deze avond. Liza Voetman gaat in gesprek met Jonas Wijtenburg en met Lex van Lith, directeur werkplaats Beeldenstorm / Daglicht over de Brabantse infrastructuur van werkplaatsen en de waarde hiervan voor kunstenaars, gevolgd door een concert van Nils Davidse.

Nils Davidse is pianist, componist, geluidskunstenaar en sounddesigner. Hij onderzoekt de klanken van zijn traditionele achtergrond in piano in combinatie met de elektronische technieken die hij ter beschikking heeft. Naar analogie van het modulaire systeem dat Wijtenburg voor zijn installatie gebruikt, zet Davidse synthesizers modulair in en creëert daarmee elektronische ambient muziek voor de ruimte van PARK.

12.01 2020

nieuwjaarsborrel, finissage en concert

BIJ UNTER NACHBARN

Claire Adams

Tijdens de nieuwjaarsborrel en finissage van 'Unter Nachbarn' verzorgt de jonge violiste en zangeres Claire Adams een kort optreden.

Claire Adams groeide op in Valencia als kind van Nederlandse ouders. Ze kwam naar Nederland om hier te studeren. In 2018 rondde ze haar studie viool af aan het conservatorium in Tilburg en in 2020 zal ze haar studie klassiek zang combineren met een deeltijdstudie filosofie. Ze won recent de Jacques de Leeuw prijs. Haar interesse in nieuw gecomponeerde muziek en haar drang naar experiment bracht haar tot een opvallend idee: het combineren van haar beide talenten in een duet met zichzelf. Tegelijk vioolspelen en zingen is een ongelooflijk opgave. In de twee composities die ze in PARK laat horen is dit duet een uitgangspunt. De composities zijn van Imre Ploeg en Ximo Tarín-Micó. Dit is het tweede optreden dat PARK in samenwerking met De Link organiseert.

21.10 2019

kunstenarsgesprek

BIJ FOUNTAIN OF YOUTH

Thomas Swinkels
Rebecca Nelemans

Tot 24 november toont PARK de solotentoonstelling 'Fountain of Youth' van Thomas Swinkels. In zijn installatie doet Swinkels beroep op zijn persoonlijke beeldarchief uit een voormalig kraakpand in de stad, bestaande uit Digital8 videobeelden, snapshots en telefoonfoto's. Ze komen in PARK samen in een nieuwe installatie.

Op deze avond gaat kunsthistorica Rebecca Nelemans in gesprek met Thomas Swinkels. Het gaat over de boeiende achtergronden en totstandkoming van deze tentoonstelling en over zijn werk in bredere zin.

14.10 2019

concert

PARK-AVOND ARTEFAKT

Bij de tentoonstelling 'Fountain of Youth' van Thomas Swinkels organiseert PARK een concert van Artefakt. Aan de basis van Artefakt, het project van Nick Lapien en Robin Koek, ligt een gedeelde liefde voor melancholische, hypnotische voodoo-muziek. Hun geluid is peinzend met diepe, rijke texturen; lange lengtes – vaak meer dan zes minuten – geven het duo een uitgebreid kader om kleine veranderingen in textuur en toon aan te brengen, waardoor cerebrale, uitgebalanceerde atmosferen worden gecreëerd die absorberen en boeien. Hun voortdurende streven is om techno te gebruiken als een kunstvorm in plaats van een genre.

Bij deze gelegenheid spelen ze een ambient set.

26.09 2019

poëzieavond

ALDUS SPRAKEN DE DICHTERS

Andrew Cartwright
Michiel Bakker
Joris van Laak
Gijs van Schijndel

Op 26 september vindt er tijdens de tentoonstelling 'Über Mensch' een poëzieavond plaats waarin 4 dichters de dialoog aangaan met de werken in de tentoonstelling. De dichters nemen de bezoekers mee op 4 poëtische rondleidingen afgewisseld door 4 profetische donderpreken in de traditie van Nietzsche's Zarathoestra zelf.

Alle teksten zijn speciaal geschreven voor en geïnspireerd op het thema van de expositie en de kunstwerken die te zien zijn, en beleven deze avond hun première. De deelnemende dichters zijn Andrew Cartwright, Michiel Bakker, Joris van Laak en Gijs van Schijndel.

04.09 2019

lezing en kunstenaarsgesprek

BIJ ÜBER MENSCH

(Martine Prange) Max van der Heijden
Jenny Ymker
Stan Wannet
Alex de Vries

In het kader van de tentoonstelling 'Über Mensch' geeft professor filosofie van Tilburg University Martine Prange een lezing met als titel: Mens, Übermensch, Androïde: Nietzsche over de mens van de 21ste eeuw. Zij gaat daarin vragen te lijf als: Wie is de mens? Hoe veranderen wij onder invloed van de robotisering de samenleving? En kunnen robots 'menselijk' zijn?

> Door ziekte heeft Martine Prange moeten afzeggen. In plaats daarvan geeft Max van der Heijden een lezing over Nietzsche.

Aansluitend aan de lezing modereert auteur en adviseur Alex de Vries een tafelgesprek met twee van de deelnemende kunstenaars. Stan Wannet richt zich in zijn werk op het dier, het dierlijke en het dier in onszelf. Jenny Ymker creëert foto's van vervreemdende situaties en met de gobelin-weeftechniek zet ze die beelden om naar wandtapijten. Onlangs maakte ze haar eerste videowerk dat ook in de tentoonstelling te zien is. PARK organiseert deze avond i.s.m. Tilburg University's departement Philosophy en Academic Forum.

13.06 2019

kunstenarsgesprek en concert

BIJ LET'S STICK TOGETHER

Tom Sanderman
Ien Lucas
Jochem Rotteveel
Ron Dirven

Bij de tentoonstelling 'Let's Stick Together' organiseert PARK deze avond. Saxofonist Tom Sanderman begint en eindigt de avond, Ron Dirven gaat in gesprek met Ien Lucas en Jochem Rotteveel over hun werk.

De expertise van saxofonist Tom Sanderman is het post-minimalisme van de 21e eeuw. Het liefst werkt hij samen met hedendaagse componisten: 'Het geeft me de kans om de muziek uit te voeren waar ik het meest van hou en dit op een persoonlijke manier met publiek te delen.' Bij PARK speelt hij twee composities van Anthony Fiumara, stadscomponist Tilburg. PARK organiseert dit mini-concert samen met De Link.

Na het eerste stuk van Sanderman neemt Ron Dirven, directeur Vincent van GoghHuis Zundert, bezoekers mee door de tentoonstelling 'Let's Stick Together' van Ien Lucas en Jochem Rotteveel. Bij deze informele rondgang leren bezoekers door Dirven's onderhoudende gesprek met de kunstenaars hun werk beter kennen.

Na afloop van de rondgang sluit Tom Sanderman af met een tweede compositie.

23.05 2019

concert

PARK-AVOND DEINING EN KWARTAIR

koor Deining
blazerskwartet Kwartair

Een concert van het koor Deining en het blazerskwartet Kwartair, beiden uit Tilburg. Deining zingt voornamelijk klassieke niet-religieuze koormuziek met de nadruk op originaliteit. De afgelopen tijd hielden zij zich bezig met het instuderen van composities van hedendaagse Brabantse componisten. Tijdens dit optreden brengen zij een aantal van deze werken ten gehore. Deining staat onder muzikale leiding van Jan Janovcik.

Kwartair kiest niet voor één bepaalde stijl maar speelt een grote diversiteit aan muzieksoorten, variërend van Middeleeuwen tot Barok tot een aangepaste stijl van Simon en Garfunkel. Daarnaast spelen ze ook eigen arrangementen en composities. Het kwartet bestaat uit, Peter Kostelijk-trompet, Olga Coolen-altsaxofoon, Cees van Baardewijk-tenorsaxofoon en Peggy Maas-basklarinet.

18.04 2019

kunstenarsgesprek

BIJ VAN HIERUIT

Tyrell Kuipers
Tineke Schuurmans
Marina Višić
Liza Voetman

Bij de tentoonstelling 'Van Hieruit' organiseert PARK een verdiepingavond. Liza Voetman gaat in gesprek met drie van de deelnemende kunstenaars: Tyrell Kuipers, Tineke Schuurmans en Marina Višić. Het gesprek focust op zowel de tentoonstellingsbijdragen, de hybride beroepspraktijk van de kunstenaars en hun visie op Tilburg. Tyrell Kuipers maakt deel uit van 'De Roze Sokkel' een jong kunstenaarsinitiatief dat afgelopen jaar bij Superstedeke en bij KunstpodiumT haar eerste projecten realiseerde. Tineke Schuurmans is initiatiefnemer van 'Meating', curator bij de Hilvaria Studio's in Hilvarenbeek en bij de Verbeke Foundation in Kemzeke België. Marina Višić werkt samen met GGZ Breburg om op locatie een tentoonstellingsprogramma te ontwikkelen. Daarnaast heeft ze met enkele collega's plannen voor een nieuwe projectruimte in Tilburg.

28.03 2019

films en concert

BIJ VAN HIERUIT

Leonard Bedaux
Familie Bungalowtent

Op deze avond toont Leonard Bedaux een ruime keur aan films uit zijn gehele oeuvre dat zich kenmerkt door eigentijds absurdisme van eigen bodem. Speciaal voor PARK maakte hij de film 'Tuintbouw'. Hij toont oud en nieuw werk met o.a de video 'Rhododendrons', opgenomen in het Wilhelminapark te Tilburg. Een ode aan de jaarlijks terugkerende spectaculaire bloei van deze struik. Exposerend kunstenaar Paul van Rijswijk in 'Van Hieruit' speelt in meerdere bands, daarom wordt het publiek aansluitend op de films van Leonard Bedaux getrakteerd op de aanstekelijke muziek van de Familie Bungalowtent. Allemaal eigen werk uiteraard, waarin het campingleven centraal staat, maar waar ook diverse sporten, menselijke tekortkomingen en autoradio's tot muzikale pareltjes worden geslepen. Catchy songs, ongebreideld enthousiasme gemengd met natuurlijk charisma zoals we dat gewend zijn in de stad van makers.

02.02 2019
verdiepingsavond

BIJ SHAKE, RATTLE, ROLL!

Tammo Heikens
Laura Jonkers
Marloes van Boxtel

Bij de tentoonstelling 'Shake, Rattle, Roll!' van Koen Delaere en Ide André organiseert PARK een verdiepingsavond. De aanschouwers van het werk van Delaere en André doen dat deze avond minder passief dan ze gewend zijn. Gezamenlijk wordt onderzocht hoe het object en het autonome beeld transformeren naar geluid en beweging. Deze avond is mede mogelijk gemaakt door Tammo Heikens, Laura Jonkers en Marloes van Boxtel. Zij zorgen er gezamenlijk voor dat de energie van het werk van Delaere en André wordt overgedragen op de bezoekers.

13.01 2019
performatieve workshop

HOW TO DRAW A SNAKE ON A SHIRT

Kasper Van Moll
Jelle Slof

In het kader van de tentoonstelling 'Shake, Rattle, Roll!' van Koen Delaere en Ide André geven Kasper Van Moll en Jelle Slof de performatieve performance 'How to draw a snake on a shirt'. Van Moll en Slof, beide beeldend kunstenaar en leden van performance collectief / fictief platenlabel Broken Toaster Records, brengen hun kijk op de wereld van slangen, muziek, DIY bandshirts en knapperige tekeningen. Daarnaast maken ze samen met de aanwezigen Snake Shirts. 'Rattle, Rattle!! Dirt, Dirt!! It's time to draw a snake on a shirt!!'

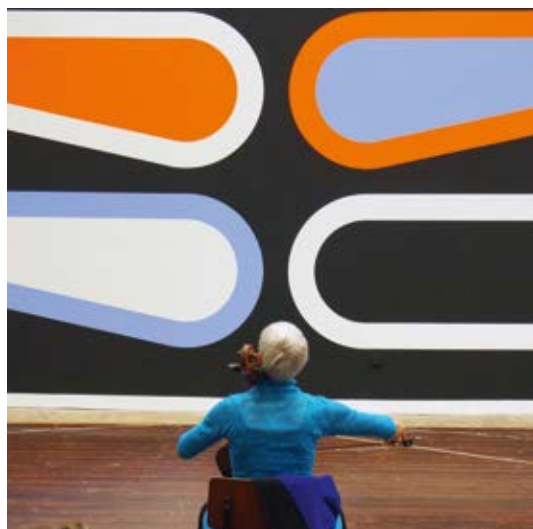

16.12 2018
boekpresentatie, finissage

BOEK PARK 2016-2018

Marcelle Hendrickx
Hanneke Doevendans
Gert Gering

Op deze dag vindt de boekpresentatie van het boek PARK 2016-2018 plaats. Het boek is een overzicht van alle tentoonstellingsprojecten, alle 200 exposerende kunstenaars en alle extra activiteiten in de periode 2016-2018. Hanneke Doevendans overhandigt als bestuurslid van Stichting PARK het eerste exemplaar aan Marcelle Hendrickx, wethouder van cultuur gemeente Tilburg. Tegelijkertijd vindt de afsluiting van de tentoonstelling 'Fields Of Joy' plaats. Gert Gering omlijst de middag feestelijk met het draaien van plaatjes uit zijn omvangrijke collectie.

13.12 2018

muziekperformance

BIJ FIELDS OF JOY

Sounding Bodies, Jacqueline Hamelink

Celliste/performer Jacqueline Hamelink is de geest, de drijvende kracht van 'Sounding Bodies'. Cello spelen is voor haar zoeken naar de ziel van het instrument. En naar de ziel van het publiek dat ze recht in het hart wil raken. Vertrekkend vanuit hedendaags muziektheater beweegt 'Sounding Bodies' zich op en tussen de grenzen van muziek, dans, theater en beeldende kunst. Door verschillende kunst disciplines te laten versmelten ontwikkelt zich steeds opnieuw een eigen taal en toon.

Deze avond laat Hamelink zich inspireren door de werken in de tentoonstelling 'Fields Of Joy'.

15.11 2018

lezing

BIJ FIELDS OF JOY

Jan van der Ploeg

Jan van der Ploeg, een van de deelnemers aan de expositie 'Fields Of Joy', geeft een lezing over zijn werk. In de tentoonstelling maakte hij een muurschildering, speciaal ontworpen voor PARK, in zijn kenmerkende grafische beeldtaal. In de lezing bespreekt hij ook de vele andere muurschilderingen en site-specifieke werken die hij wereldwijd heeft gemaakt.

Het werk van mede-exposanten Piet Dieleman en Beat Zoderer komt aan bod middels tentoonstellingen die hij met ze gemaakt heeft in zijn kunstinitiatief PS Projectspace in Amsterdam.

'Deze twee kunstenaars weten van grof vuil nog iets te maken waar we nog eens extra naar kijken. Maar ook misschien anders gaan kijken in het vervolg. Dat als we over straat lopen dingen zien waar we anders nooit naar gekeken hebben. Dat is wat kunstenaars doen als ze aan het oplichten zijn. Ze laten ons zien hoe iets waar we normaal snel aan voorbij gaan, toch de moeite waard kan zijn.'

– *Lost Painters* / Niek Hendrix over *Cycle*, 03-02-2021

In de media

'De werken van zowel Braam als Eussen hebben niet alleen een monumentale kwaliteit in zich, maar refereren ook direct naar architectonische elementen zoals bouwmaterialen als glas of beton, specifieke locaties of hele gebouwen.' (...) Als een eiland in de zee is *Cycle* het middelpunt dat voorschrijft hoe de omringende werken gezien worden. Het is een intrigerend spel van horizontale en verticale balken, die een speelse architectonische constructie vormen met openingen waardoorheen de bezoeker een glimp kan opvangen van de omringende werken – een blik naar buiten door de ramen, met de kozijnen in de periferie van het gezichtsveld.'

– *Metropolis M* / Linda Köke over *Cycle*, 21-12-2020

PARK shop

Bij solo- en duotentoonstellingen nodigt PARK kunstenaars uit om een editie te maken die aan de bezoekers aangeboden kan worden. Kijk voor meer informatie op de site van PARK.

Thomas Swinkels

Ien Lucas

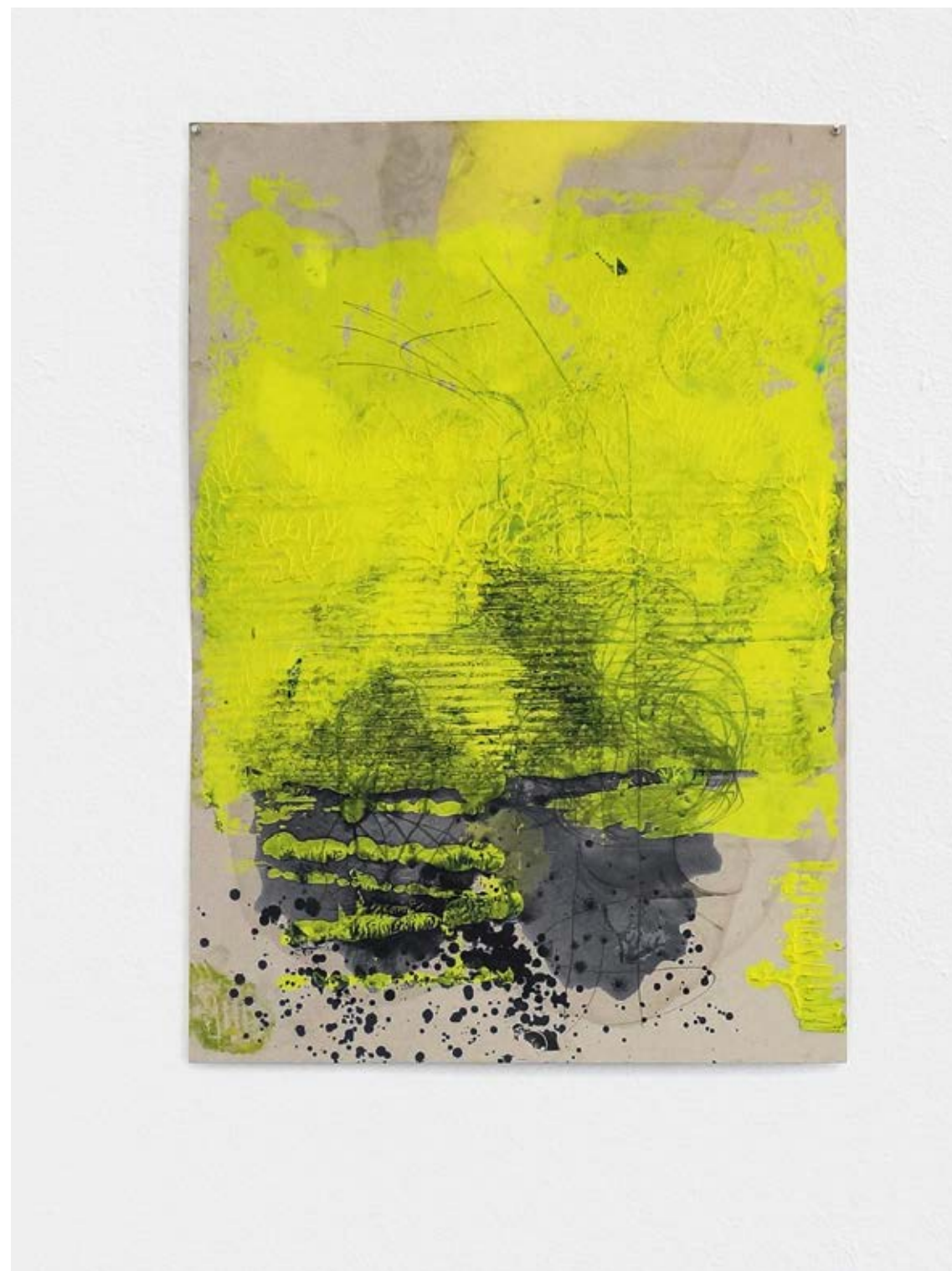

Jochem Rotteveel

Koen Delaere

Ide André

Bram Braam

Tom Claassen

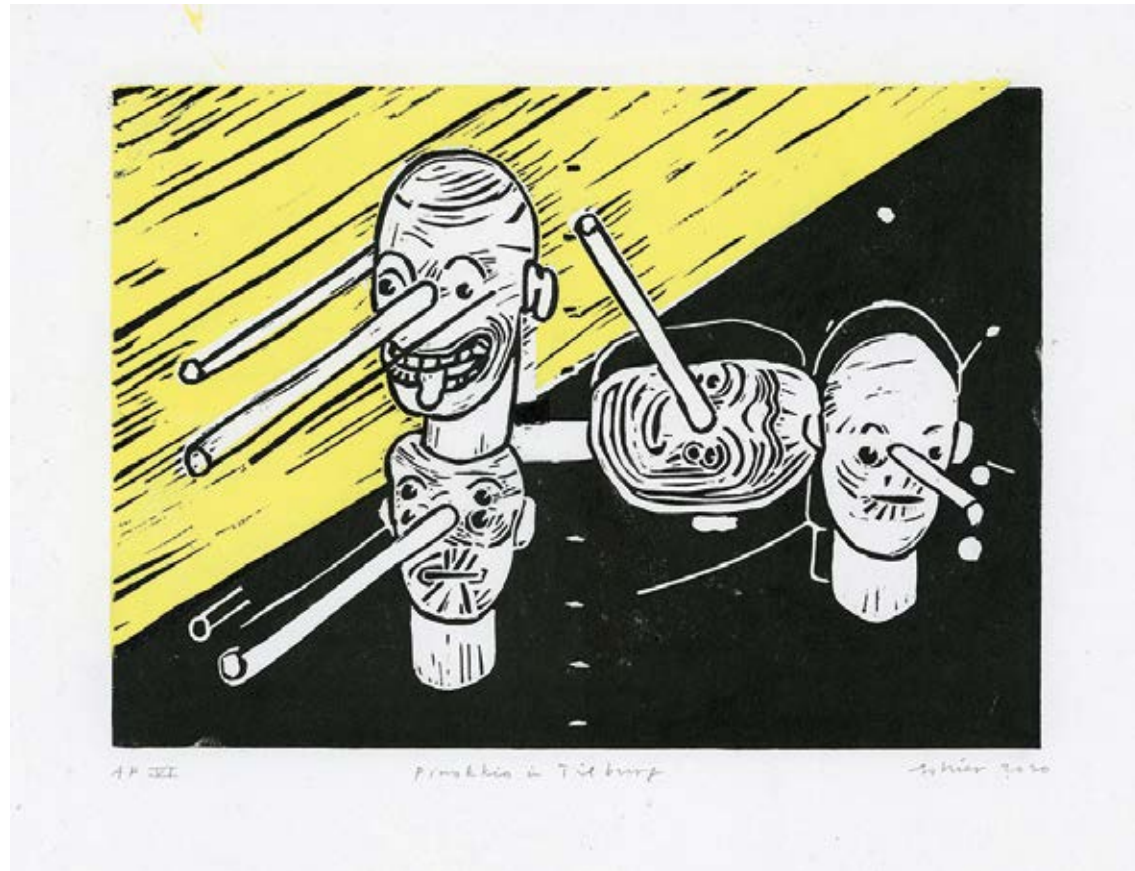
Tom Claassen

Roland Sohier

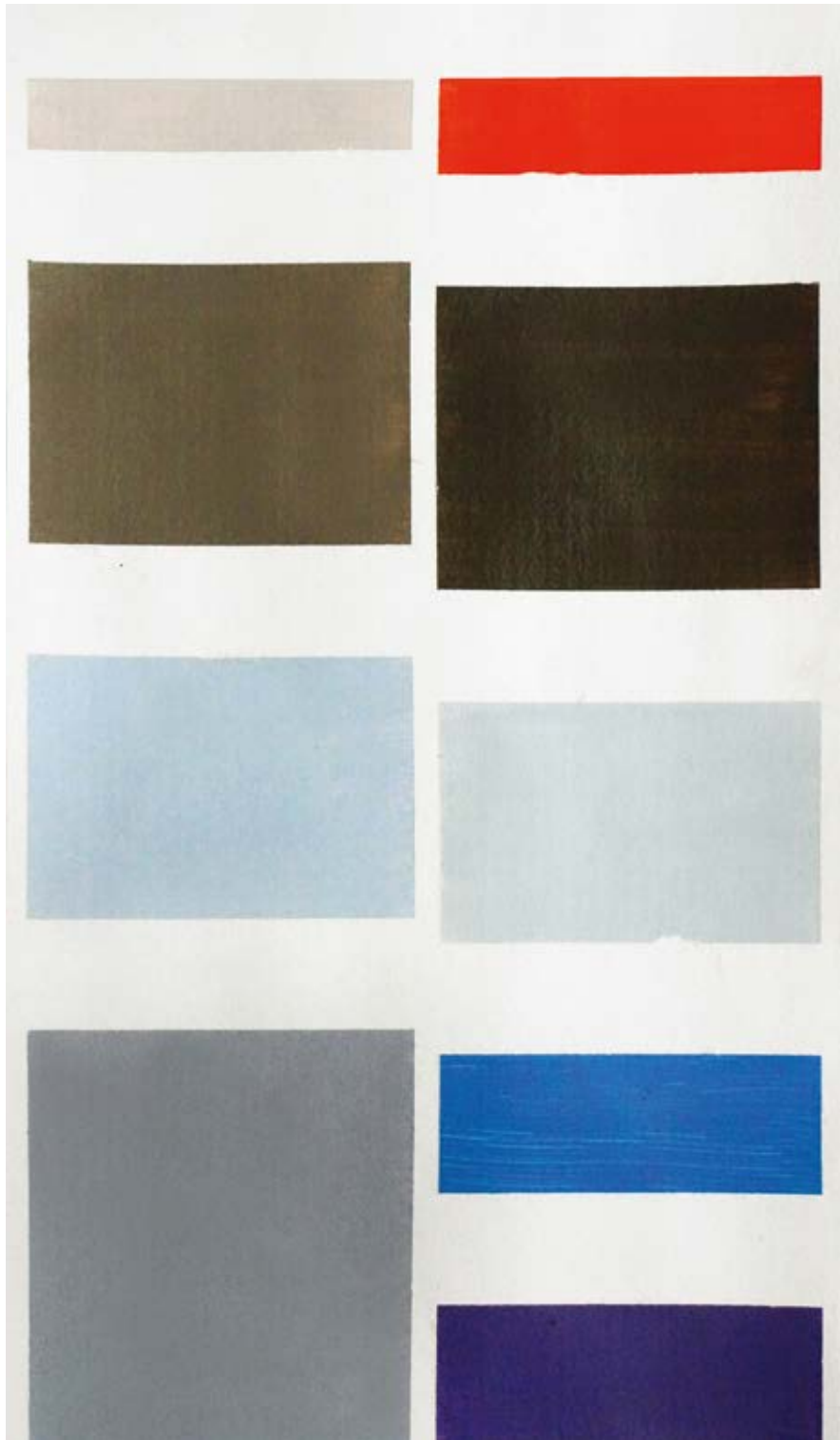
Pinokkio_in-Tilburg

Jonas Wijtenburg

Ronald de Bloeme

Olaf Holzapfel

Anneke Eussen

Vrijwilligers PARK Gerty Beckers, Annemarie Boin, Henny van de Borgh, Maria Dielesen, Lambert Elshout, Maria van Ewijk, Jan Franken, Annelies van Gerwen, Martin Hogehout, Anita Jansen, Adly Lamers, Lieke Lujbregts, Henk Naaijken, Ans van Rijswijk, Bo van Rijzewijk, Jeske van Rijzewijk, Ton van Schilt, Sylvia Stakenburg, Marja Timmermans, Annemarie Vermeer, Sonja Vriens, Beatrijs van der Weijden, Marianne Zantkuij

COLOFON

Het boek 'PARK 2018-2020' is een uitgave van Stichting PARK
Eerder verschenen de boeken 'PARK 2013-2015' en 'PARK 2016-2018'

Redactie René Korten, Linda Arts, Rob Moonen, Liza Voetman
Vormgeving Berry van Gerwen
Teksten Rob Moonen, Anneke van Wolfswinkel
Vertaling Nanne op 't Ende
Fotografie Henk Geraedts, Peter Cox, Rob Moonen, René Korten,
Linda Arts, Robin Meyer (?)(Jonathan), Ilja Hijink, Bertus Pieters,
Gegam Soghomonyan, Thomas Swinkels
Druk NPN drukkers
ISBN....(?)

juni 2021 (?)

PARK

Wilhelminapark 53 5041 ED Tilburg
www.park013.nl
info@park013.nl
twitter.com/parktilburg
facebook.com/park013
instagram.com/park_tilburg

Werkgroep PARK Rob Moonen (coördinator), Linda Arts,
René Korten, Liza Voetman

Bestuur PARK Rien van Linschoten (voorzitter), Sjef Leijs
(penningmeester), Hanneke Doevendans, Verily Klaassen,
Ruud Vreeman (tot december 2019), Reinoud van Vught

Beheerder PARK Ans de Beer

Stichting PARK wordt financieel ondersteund door de gemeente Tilburg,
Provincie Noord-Brabant, Kunstloc Brabant en Mondriaan Fonds

